

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

1-

(Utangaç bir tavırla) Sey... Hepinize merhaba...

Siz bu satırları okuduğunuz sırada, ben çoktan bu satırları yazmış olacağım...

Siz bu satırları okuduğunuz sırada, ben çoktan ilk yazımı yazmış ve pürüzsüz bir heyecan içinde, yazının yarattığı etkileri merak ediyordum. Acaba okunmuş muydu? Daha da önemlisi beğenilmiş miydi? Yoksa su anda ben, ilk paragrafta okur tarafından terkedilmiş öksüz cümlelerin gariban yazarı mıydım? Bu yazıyı okurken başka şeyler düşünen okurlarla, hiçbir şey düşünmeden, satırlar üzerinde düşüncesiz bir göz gezintisi yapan okurların toplamını, ülkedeki okuma yazma bilenlerin sayısına böldüğümüzde sonuç kaç olacaktı? Su son yazdığım cümleyi öğelerine ayırabilecek kaç babayigit vardı ülkemizde? Acaba su anda ben daha önce okunmuş bir yazıyı yeniden yazmış olabilir miydim? (Ne dediniz bilmiyorum ama öyle demeyin, böyle bir felaket her an her yazarın basına gelebilir.)

Açık söyleyeyim; heyecanlıyım.

Dolaylı anlatayım; heyecanlı olduğumu söylersem yalan söylemiş olmam dersem yalan söylemiş olmam dersem yalan söylemiş olmam..

Aslında bu kadar heyecanlanmaya gerek yok. Yazarsın klasik bir "merhaba" yazısı olur biter. Ama benim bu tür yazılarla ilgili sorunlarım var.. Mesela söyle bir giriş düşünelim:

"Merhaba sevgili okurlar.. Bundan böyle sizlerle her hafta bu sayfalarda buluşacağız.. Ve ben size kalemim döndüğünce fikirlerimi, deneyim ve gözlemlerimi aktaracağım. Bazen benim fikirlerim sizi dönüştürecek, bazen sizlerden gelen tepkiler beni şekillendirecek.. Umarım bu fikir alış verisi ülkemizin fikir hayatına bir katkı sağlar... vs..vs..vs."

Oldu mu yani şimdi? Bu giriş paragrafını maddeler halinde inceleyelim:

1) "Merhaba sevgili okurlar.."

Bu tümüyle sahte bir giriş cümlesi.. Daha yeni tanisiyoruz, nereden çıktı bu sevgilik filan. Zekâ sorunlu televizyon sunucuları gibi yaparak "sevgili" sözcüğünü çöpe dönüştürmenin manası var mı?

GERZEK SUNUCU- Simdi önce sevgili Sezen Aksu'dan, ardından da sevgili Ahmet Kaya'dan nefis birer parça dinleyeceğiz ve vaktimiz olursa daha sonra bu parçaları birleştireceğiz, dubakalım nasıl bir bütün çıkacak ortaya?

Ne sevgilisi güzelim? Dur bakalım Sezen Aksu seninle bir sevgili ilişkisi içinde anılmak istiyor mu? Daha da ötesi Ahmet Kaya'yla aynı bütünün parçaları olmak istiyor mu?

2) Merhaba yazısının ikinci cümlesi şu:

"Bundan böyle sizlerle her hafta bu sayfalarda buluşacağız..."

Bak şimdi? Ne buluşması? En geç kaçta orada olacağız? Kaça kadar bekleyeceğiz? Yakınlara bir yere gelip cepten adres tarifi mi alacağız? Buluşacaksınız!

Türçede en sık taciz edilen sözcüklerden biri de "buluşma" dir. Radyoda buluşuyoruz, ekran başında buluşuyoruz, yeniden buluşmak dileğiyle ayrılırız... Buna ek bir sıklık daha var: Bundan böyle SİZLERLE buluşacağız.. Sizler ne demek? Siz zaten çoğul bir ifadeyken "sizler" ne oluyor? Sizler siz'den daha mı çok yani? Kusura bakmayın "bizler" böyle saçma sapan sorunlara kafa yoran küçük bir grubuz.. Hiç üzülmeyin SİZLER BİZLER'den daha kalabalıksınız. Biz biziz, BİZLER bile değiliz!

3) "Umarım bu fikir alıs verisi ülkemizin fikir hayatına bir katkı sağlar..."

Sağlamaz! Çünkü bu sözü edilen alıs veris meselesi tartışmaya açık.. Bir kere böyle bir alıs veris olacak mı? Belki de siz bu yazının bulunduğu sayfalara geldiğinizde, tuvaletteki isiniz bitecek ve dergi klozetin yanında bulunan eski sayıların arasındaki yerini alacak ve sizden sonra gelecek olan müşterisini beklemeye koyulacak. Gayet iyi biliyorum ki siz de benim gibi, tuvalete biraz da kültürel ihtiyacınızı gidermek için

gidiyorsunuz. Gerçi son dönemde sagnak halinde üretilen Erol Atar katkili haftasonu ekleri bütün tuvaletleri kusatıp ülkenin entelektüel hayatına ağır bir darbe indirdi ama yine de hiç yoktan iyidir. Çünkü okunacak bir şeyin olmadığı tuvaletlerde kitap kurtlarının çektiği eziyeti ben bilirim. Bu yüzden mesela ben OMO'nun hangi fabrikada ve hangi kimyasal bileşimlerle üretildiğini de bilirim. Listelerde yer almasa da en çok okunan yapıtlar arasında deterjan kutuları önemli bir yer tutmaktadır.

Sözün özü "merhaba" yazılarının genel olarak ana fikri şudur: "Bu yazıyı okumasanız da olur. Sadece böyle bir yazarın artık bu dergide yazmaya başladığını bilin yeter!"

Öte yandan bana saçma gelen asıl konu su.. Diyelim ki hiç tanımadığınız insanlardan oluşan hiç tanımadığınız bir ortama giriyorsunuz. Konusmaya söyle mi baslarsınız?

GRUBA YENİ KATILAN GERZEK- Merhaba.. Ben artık sizin gruba dahil oldum. Bundan böyle isten arata kalan vakitlerde sizlerle bu kafede buluşacağım. Yeri geldiğinde espri yapacağım, yeri geldiğinde de esprilerinize güleceğim. Bazen zaman olacak fikra bile anlatacağım. Ama biliyorsanız anlatmayayım tabii.. O zaman ben fikrayı anlatırım, baktım ki biliyorsunuz bir daha anlatmam... Ayrıca anılarım arasında size aktarmaya değer bulduklarımı hiç unutmamaya çalışacağım. Ve bunları aktarırken konuşmama "hiç unutmam" diye başlayacağım. Böylece anılarımın ilginçliği ve hafızam konusunda size güven vermiş olacağım..

Böyle bir salığı hangi grup kabul eder ki.. Normal olanı, insanın adını söyleyip boş olan sandalyeye oturması değil midir?

Kısacası (Kısaca mı? Madem kisasını biliyordun iki saattir ne yazıyorsun?) sıraladığım nedenlerden dolayı böyle bir merhaba yazısı yazmadım.

Aslına bakarsanız siz "sevgili" okurlarla nasıl bir ilişki kuracağımı da bilmiyorum. Kafamda okur - yazar ilişkisiyle ilgili soru işaretleri de var çünkü. Okurun kafasında dağınık halde gezinen fikircikleri derleyip toplayan, özneleyen, tümeleleyen, yüklemleyen biri midir yazar? Bunu yapabildiği oranda başarılı, yapmadığı kadar da aykırı mi sayılır? Yani okur düşündüğünü düşünen yazarı mı sever? Ama bu durum yazarın varlığını gereksiz kilmiyor mu? Siz kendi içinizde halledin, ben niye yazıyorum? Elbette ülkemizde aykırı olmakla birlikte başarılı sayılan yazarlar da vardır ama onlar da sevimsizdirler. Ben hem sevimli hem aykırı hem de başarılı olmak istiyorum, ne yapmam lazım?

Okurun tuhaf alışkanlıklarından biri de kimi sözlerin altını çizmektir. Bu durum ise yazıyı daha sonra okuyan kişileri depresyona sokar.. Kimse bir yazıyı "salak olma, bu cümlelere dikkat et" şeklinde bir uyarıyla okumak istemez. Bu nedenle altı çizilmeye değer cümleler yazmamaya gayret edeceğim.

Iste heyecanlı, hafif utangaç, çokca tedirgin bir "merhaba" yazısının sonuna geldik. Önümüzdeki hafta bu sayfalarda bulusmak ümidiyle sen ve esen kalın vs vs vs...

Neyse...

Hayatın orasında burasında gelişigüzel seslendirdiğimiz sözler uçucudurlar ama yazının böyle yeteneği yoktur, yazdığınız yerde kalır.

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

2-

Ekmek, kola, soda ve gazete için...

Bu sabah... Çok erken... Henüz uyanmamışken... Dün gecenin alkol ağırlığını üstümden atmadan, bir alka seltzer tabletinden başka hiç kimseyle görüşmeye hazır değilken telefonun basında sinir içinde beklemeye koyuldum. Bakkalın telefonu sürekli mesgul çalıyordu. Bir esnafın telefonu mesgul çalamaz, çalmamalıdır. Ama çalıyor iste...

- Alo bakkal Hüseyin mi?.. Kimsin peki? Muttalıp mı? Ha, Hüseyin'in arkadasisin öyle mi? Arkadaşlığının derecesi nedir? Yani siparisimi sana söylersem Hüseyin'e iletebilir misin? Direk

görülebiliyor musun kendisiyle? Ne demek "Anlayamadım." Madem anlayamayacaksın niçin açyorsun telefonu? Telefon çalınca kaldırıp "alo" demekle iş bitmiyor! Karşı tarafı anlama mecburiyeti var!.. Yanında dilimizi bilen kimse var mı? Hüseyin nerede peki? Ne zaman gelir Tekel'den... Yani Hüseyin hiçbir şey söylemeden Tekel'e gidiyor ve yerine hiçbir işe yaramayan bir Muttalip bırakıyor öyle mi?.. Muttalip, sayende telefonumuzu dinleyen arkadaşlar açısından son derece sıkıcı, manasız bir konuşma oldu... Telefonu kapatmasını biliyorsun değil mi Muttalip? O elindeki ahizeyi aldığı yere koyacaksın... Yap bakayım...

Muttalip telefonu kapatmayı basardı. Artık iki tablet alka seltzere ihtiyacım vardı.

Çok hızlı giyindim. Esófmanın altına iskaripin giyecek kadar suursuz ve sinirli bir şekilde asansörümü çağırdım. Evet artık kuskum kalmamısti, tümüyle aksilikler üzerine kurulmuş, sinir bozarak güldürmeyi deneyen bir komedi filminin içindeydim: Asansör bozuktu.. Söylemeye gerek yok, altıncı katta oturuyorum. Asansörse zemin katta derin bir sessizlik içinde.

Bu sabah... Çok erken... Henüz uyanmamışken... Önce Muttalip... Ardından asansör...

Apartmanın kapısından çıkacakken, Kapıcı Ruhi... Gözlerinde gecikmiş bir yakıt parası talebi, bende bozuk yok. Benim için o sırada olay yerinde Kapıcı Ruhi de yok... Yürüdüm...

Bir sokak ilerdeki bakkala gitmek zorundaydım. Daha önce bir kez gittim ve bin kez pişman olduğum, çok gereksiz konularla ilgili uzun sohbetler seven geri zekâli bakkala yüzyüze geldiğimde basıma gelecekleri anlamıştım ama artık çok geçti. Bes milyonum onun salam kokan ellerindeydi..

Konusmaya başladı... Daha doğrusu, O, ben bakkala girmeden önce konuşmaya başlamıştı, ben lafın arasına girdim.

Hayir bakkal, dün gece A Takimi'ni seyretmedim!

Hayir bakkal, Romasiz Perihan'i tanımıyorum!

Hayir bakkal, takım tutmuyorum, hükümeti kurma çalışmalarıyla ilgilenmiyorum ve "Yalim" acayıp bir isim midir hiç düşünmedim... Ben kola, soda, ekmek ve gazete istiyorum...

Hayir bakkal, Tosak bence iyi bir komedyen degil, espri seviyor hepsi bu...

Hayir, Fatih Terim'in her geçen gün neden daha bir asabi oldugunu bilmiyorum.

Sansal Büyüka bu büyük A meselesini abarttiği için mi Arman Hoca diyor, bilmiyorum..

Hayir sayin bakkal kardesim ben, günün yarisini televizyon seyredip diger yarisini da seyrettiklerini diger seyredenlerle konusarak geçiren insanlardan degilim. Ben bu ülkede bir azinlik mensubuyum ve bazi haklarim var. Mesela hiçbir sey konusmadan parasini ödeyerek ekmek, soda, kola ve gazeteye sahip olmak gibi... Lütfen istedigim seyleri...

Hayir hayir hayir! Beni Sibel Can olayina da karistiramayacaksin! Ayrica adliyeye intikal etmis bir olayla ilgili konusmak dogru olmaz. Belki inanmakta zorlanacaksin ama (tipki Türkçe konusmakta ve sevimli olmakta zorlandigin gibi) Sibel Can'in yakalanmasiyla ilgili herhangi bir fikri olmayan insanlar da var... Tamam belki burada degil ama komsu ülkelerde var. Tut ki Bulgar'im ve senden kola, soda, ekmek ve gazete istiyorum. Peki sadece kola, soda ve ekmek istiyorum, sende Bulgarca gazete yoktur.

Hayir bakkal, dün gece A Takimi'ni seyretmedim.

Hayir, Hande Ataizi gerçekten o kadar para kazaniyor mudur bilmiyorum, daha da güzeli bilmek istemiyorum.. Benim özellikle bu tip durumlarda kullanilmak üzere gelistirdigim ve çocuklugumdan beri özenle sakladigim, nefis, kullanisli rahatlatıcı bir "BANA NE KARDESIM" adli bir cümlem var. Sayin Ataizi konusunda da o cümleyi kullandim. Istersen sana da bu cümlemin küçük kardesi olan "SANA NE KARDESIM"i vereyim, sen de bana kola, soda, ekmek ve gazetemi ver.

Anlasildi... Sürekli konusan bakkala bakıp arada bir hi hi, tabii canim türünden oportünist sesler çıkarmak ve içimden yukaridaki satirlari geçirmek ise yaramiyor... Konusmalıyım!.. Ben de herkes gibi geyik muhabbetinin kapsama alanina girmeliyim! PEKI BAKKAL KOLLA KENDINI!

- EVET BAKKAL EVET!.. BU SABAH SAAT BESE KADAR A TAKIMI'NI SEYRETTİM.. PROGRAM BITTI AMA UYUMADIM.. SAAT SEKIZE KADAR SENIN DÜKKANI AÇMANI BEKLEDİM.. ÇÜNKÜ SEYRETTİKLERİMİ DERHAL SENINLE PAYLAŞMALIYDIM. BASKA

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

3-

Hem acikli hem de komik herkesten

"Medya çağı mı? Ne diyebilirim ki? En tiksindiğim şarkıları bile ezbere biliyorum." Pedicures

Haber herkese lazımdır; ama en çok habercilere... Haberin, ileilmekten çok "satıldığı" bu iletişim çağında anahaber bültenleri, televizyonda ayrı kategorilerde yer alması gereken herşeyi kendi bünyesinde toplayan bir sirke dönüşmüş durumda. Artık ortalama bir haber ekibinde bulunması gereken elemanlar haberciler, muhabirler, editörlerle sınırlı değil. İş sadece "karizmatik" spikerle de bitmiyor. Mutlaka en az bir komedyene de ihtiyaç var. Hatta bazılarında iki (Bakınız Sov Tivideki UZUN ÇARESİZ ile KISA KIFAYETSİZ).

Bu komik malzeme kullanımının amacı seyircinin mizah talebini de karşılamaktır. Çünkü haberler seyircilerin bütün beklentilerini karşılamak zorundadır. Hem bir eğlence programı, hem bir komedi dizisi, hem de çok acikli bir drama olmak zorundadır. Güldürmeye, ağlatmaya, sevindirmeye, acıtmaya ve kanırtmaya mecburdur. Artık bütün televizyon yayını uzun bir "anahaber bülteni" haline gelmiştir. Reha Muhtar'ın kanal sahibinden daha havalı takılması da bu yüzdendir zaten.

Bir haber nasıl daha güldürücü hale getirilir? Bunun en güzel örneği az önce bahsettiğim kısa-uzun çeliskisidir. Sov Tivide bir "çok uzun" ile "çok kısa" biraraya getirilmiş ve sonuçta "daha da kısa" bir mizahi kalite elde edilmiştir. Biz normal insanlar zaten nerede uzun boylu biriyle kısa boylu biri yanyana gelirse gülmekten ölürüz... Ama bu yeterli değildir haberler için. Olaya haber süsü vermek şart olduğundan, bu "acayip" komik iki kardeşimize bünyelerine uygun ve herkesi gülmekten kirip geçirecek bir de konu bulmak gerekmektedir. Örneğin "Viagra" meselesi ya da "saç çıkartan ilaç iktidarsızlık yapıyor" gibi. Bunlar sağlandıktan sonra iş sokak röportajlarında mizahi bakımdan randıman alınacak

geri zekâlıların bulunmasına kalıyor ki, ekibimizin bu konuda zorlanma ihtimali yok.

Haberlerdeki "özel muhabir" sıklığına gelince... Temel amaç kendi haber starını yaratmaktır. Çünkü o ana kadar ismini kimsenin bilmediği bir kişinin durup dururken pompalanmasının nedeni o kişinin olaylara çok özel bir bakış açisi olması değildir. Aslında öyle biri yoktur. Haber ekibi tarafından yaratılmıştır. Bu arkadaşlara sanal haberciler diyebiliriz. "Çağatay Yollarda" veya "Bükentay Kirlarda" gibi, haberler için özel köşeler, izleyenlere doyumsuz anlar yaratmaktadır. Bu köşeler de yine ve doğal olarak sirtlarını bin yıllık köklü gülmece geleneğimize dayamışlardır.

Mizah herseydir.

Mizah satar, sattirir.

Fakat en acikli olanı Ali Kirca'nın bültenin sonunda kameraya bakıp kendisini gülmeye zorlayarak, hatta kendisini tehdit ederek sarfettiği şu cümledir:

ALI KIRCA- Evet... Bizim City'deyiz.

Sadece haber, haber olmaya yetmez... Yani insanın köpeği ısırması artık haber değildir. O insanın aynı zamanda köpeğe tecavüze yeltenmesi ve birkaç yakiniyle birlikte canlı yayına çıkıp konuşması da gerekmektedir. Tabii en güzeli köpekle insanı canlı yayında buluşturmak ama RTÜK ve Panter Emel gibi sorunları asmak güç olabilir.

Habercilerin işi, olayı en hızlı ve en objektif şekilde ulaştırmak değildir artık. Onların görevi en komik, en acikli, en seyirlik haberi "üretmektir..." Ya da olan bir haberi durumuna göre ya daha komik ya da daha trajik hale getirmek.

Trajik haber modeli komik haber modelinden daha komiktir. Sözelimi söyle bir olay vuku bulmuştur: Bir genç kıza bir araba çarpmıştır ve kızcağız hayatını kaybetmiştir. İşte bu durum "trajik muhabir sunucu" için bulunmaz bir fırsattır. Derhal kameraman arkadaşları ile olay yerine, mümkünse olay olur olmaz (yani cesedin üzerine gazete kâğıdı konmadan- ha bu arada, ölüm oranının bu kadar yüksek olduğu bir ülkede cesetlerin üstlerini örtecek gazete kâğıdından başka doğru düzgün bir örtü yok mu Allah askına?) değilse mümkün olan en hızlı şekilde (hatta hızı abartıp olay olmadan önce olay yerine giden var) gider ve kayıt baslar:

ÖLÜ SEVEN MUHABIRSUNUCU- Evet!.. (Bu "evet" muhabirler için bir tür besmeledir) Nurgül onsekiz yaşına henüz girmiş (demek ondokuzuna "henüz" girmemiş) hayatının baharında (hayatının

baharında mı? Ne hos bir tabir. İlk defa duyuyorum. Ne yaratıcı bir üslubunuz var.) bir genç kızı (DİKKAT! Buradan itibaren muhabirsunucumuz arabanın kıza çarptığı noktaya doğru yürümeye baslar! Fakat cadde islektir ve bir başka aracın da haber ekibimize çarpması istenile olmayacaktır)... Evet iste tam burada su yönden gelen Ahmet Sopar yönetimindeki (yönetimindeki mi? Anlamadım!... Adam şoför mü cumhurbaşkanı mı?) bir kamyonet Nurgül'ün kısacık yaşamına son verirken aynı zamanda körpeçik bedeninde onulmaz yaralar açıyordu... Evet genç Nurgül iste tam buraya boylu boyunca uzandı ve uzandığı yerden bir daha kalkamadı. Kalkamayan sadece Nurgül'ün narin vücudu değil aynı zamanda umutları, düşleri, çeyizi ve sevinçleri idi... Aynur Balkaya Star Haber, Bağcılar!

Heyhat! Tam bu sırada beklenen oluyor ve başka bir kamyonet (tesadüfe bakınız ki Ahmet Sopar'ın küçük karesi Hüseyin Sopar yönetimindeki bir kamyonet) haber ekibimize çarpıyor ve başka bir haber ekibi drammatizasyon çalışmasına kalınan yerden devam ediyor.

İKİNCİ ÖLÜ SEVEN MUHABIRSUNUCU- Evet... Aynur Balkaya hayatının baharında bir haberciydi... Haberle yatıp haberle kalkıyordu... İsinin askla seven genç Aynur, yine bir kaza haberini size ulaştırmak için göreve kosmuştu... Ama bu onun son haberi olacaktı... Habere gitmiş, haber olmuştu... Gençti, hayat doluydu, mesleğinde iyi bir yere gelmek için gece gündüz çalışıyordu vs. vs. vs. vs.....

Haberlerde temel amaç şudur: Komik olanın suyunu çıkarıp gülünmez hale getirmek, sahici acılarını ise komik hale dönüştürmek!

Tabii bunlar tümüyle sizin sorunuz.

Çünkü ben artık Discovery Channel seyrediyorum. Ordaki maymunlar daha sahici.

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

Geyik muhabbetinin kökleri

"Anadolu uygarlığın besigidir.. Evet besigidir. Uygarlık orada doğmuştur ama korkarım büyüme için başka yere göçmüştür..."

Ludvig Bauhaus Her yerde hep aynı şeyler konuşuluyordu ve delirmek üzereydim!

Bütün konuşmalar, tanışmalar, kavgalar, tartışmalar; hepsi, hepsi aynıydı... Toplam iki yüz kelime arasında dönüp duruyordu herkes. Toplumun tüm yükünü bu zavallı iki yüz kelime tasırken, öte yanda binlerce kelime, ambalajı bile açılmamış vaziyette öylece duruyordu.

Neden hayatımız sonsuz bir geyik muhabbetine dönmüştü?

Neden her yerde, her zaman aynı şeyler, aynı konuşmalar, aynı kötü esprilere aynı salak gülmeler vardı?..

Sanki valilik ortalama bir günü teybe kaydetmiş, biz de her gün o kaseti yeniden, yeniden ve yeniden seyrediyorduk!

Sabah karşılaşmalarımız aynı... İsyerindeki ilk pogaça yemelerimiz, ilk çayımız aynı... Hersey, hersey hep aynı... Maç sonrası muhabbetlerde bile en fazla üç ihtimal vardı...

Ve bu aynılıkları birbirine bağlayan, upuzun bir geyik muhabbetiydi...

Toplumumuzun neden bu kadar geyik muhabbetine yatkın olduğunu araştırmaya karar verdiğimde nelerle karşılaşacağımı bilmiyordum. Kendimi sponsoru olmayan belgeselci gibi hissediyordum. Televizyonda doğru düzgün bir saatte yayınlanıp yayınlanmayacağım bile belli değildi. Ama inanmıyordum. Geyik muhabbetinin köklerinin Anadolu'da olduğunu hissediyordum ve bu gerçeği ortaya çıkarmak için herseyi göze almıyordum. Ama bu çok masraflı ve mesakkatlı bir işti, mutlaka bir sponsor bulmalıyordum. Konuyu görüşmek üzere Türkiye Kiraathaneler Birliği Başkanı Saim Köse ile buluşmaya gittiğimde, Sayın Köse beni kapıda görür görmez okeyden kalktı, başka bir masaya geçtik. Aslında sigara dumanından hiçbir şey görünmüyordu ama seçebildiğim kadariyle önümde bir masa vardı ve Sami Bey çok iyi bir insandı. Böylece bu araştırma için Sen Bezik Brıç Salonu, Kösk Kiraathanesi ve Liman Kafe Bilaro Salonu sponsor oldu (Burada hemen sunu belirtmeliyim ki Liman Kafe Bilaro Salonu'na yeni alınan masalarda üç bant oynamanın tadını ancak hakiki bir sevirmede ya da Kösk Kiraathanesi'nde içeceğiniz hafif bir

ayda bulabilirsiniz. Unutmayiniz, parasina oyun oynamak yasaktir).

Evet, bu belgesel alısmamda Sami Bey'in ve daha birçok isimsiz geyikilerin katkıları vardır.

Tabiatıyla arastırmanın tüm sonuçlarını burada maalesef aktaramayacağım. Sadece geyik muhabbetinin tarihçesiyle ilgili çok önemli bir bulgumu, ilk geyik muhabbetinin nerede, ne zaman, kimler tarafından yapıldığını belgeleriyle birlikte sunmakla yetineceğim.

Bu arastırma hayatı boyunca geyik muhabbeti sınırları dışına çıkmamış ve bu uğurda milyonlarca sigara tüketmiş isimsiz yığınları adıyorum.

Geyik muhabbetinin tarihçesi

1951 yılının mart ve nisan ayları boyunca simdiki Boyabat'ın güneyindeki antik adıyla Fontelissus bölgesinde, Alman Arkeolog Ludvig Bauhaus önderliğindeki ekip bir kazı çalışması yapmıştı.

Bu bölge M.Ö 721 yılında yoğun bir nüfusa sahipti ve tahıl ürünlerinin toz haline getirilmesi isiyile uğrasan yöre insanı -kesin olmamakla birlikte Mrikyalılar- asla siyah renk taşıyan bir şey giymezdi. Zira siyah giysiler hızla un lekeleriyle kaplanırdı ve Mrikyalılar bunu Bugday Tanrısı Firrin'in lanetine yorardı.

Arkeolog Bauhaus dönemin çok ünlü müze müdürlerinin bile dikkatini çekmiş, hatta bazılarıyla yakın dostluk kurmuş başarılı bir bilimadamıydı. Örneğin New York Metropolitan Müzesi Müdürü Charles Overlock ile hemen her haftasonu buluşup golf oynadığı, yenilenin hesabi yüklendiği, arkeoloji çevrelerince bilinen bir gerçektir.

Bauhaus ve ekibi nisan ayının yirmi dördüncü günü bir mağarada resimli bir duvar yazısı bulduklarında hayretlerini gizleyecek yer bulamamıştı. Mağaranın duvarına çizilen iki insan, bir masa başında oturmuş SIKALIN (biraya benzer, arpa maltından yapılan bir tür içecek) içmekteydi (Bu hiyeroglif su anda Berlin Şehir Müzesi'nin bodrum katında kalorifer dairesinin girişinde durmaktadır).

Burada önemli olan ve kazı heyetini hayrete düşüren, resimden çok resmin altındaki yazıydı. Çünkü bu yazı sadece resmedilen iki insanın ve muhtemel bir de resmi yapan kişinin bildiği sıfırlı bir dille yazılmıştı.

Ludvig Bauhaus bundan sonraki hayatini iste bu yaziyi desifre etmeye adadi. Bauhaus bu kazi çalismasindan yirmi gün sonra hayata gözlerini yumdu ve hayat da bu olaya gözyumdu. Ancak insanlik ve özellikle de Anadolu tarihi açisindan bir devrim niteligindeki bulusu hâlâ bizim için degerini korumaktadır.

Ludvig Bauhaus sonuçta yaziyi desifre etmis ve tarihteki ilk geyik muhabbetini günisigina çıkarmistir.

Bauhaus'un bulgularina göre resimdeki iki insan arasindaki bir konusmayı aktaran yazinin meali şöyledir:

(Uyari: L.B'nin çevirisi size biraz garip gelebilir, çünkü L.B çok az Uygur Türkçesi biliyordu. Ama bu yüzden tatsizlik çıkarmanın gereği yok, ben sizin için bir kez daha çevirdim)

1. Geyikçi- Ya beladur hakakutung yaseanmayız... Pizara bir çıkayursung har say itas pehasi.. Senradu gilip ey ustalar! Bi sefir nih ularlar!

(Ya birader, hakikaten yasanmaz! Pazara bir çikiyorsun hersey ates pahasi! Sonra da gelip oy isterler. Bu sefer nah alirlar!)

2. Geyikçi- Ya basver tikma kafangu gardisim!

(Yahu bosver, takma kafana kardesim..)

1. Geyikçi- Nisi tikmam gardisim! Serrefsizim ben olacagum, su mamalakatun bisnda, herseyi iki dolingende hallederim!

(Nasil takmam kardesim! Serefsizim ben olacagim su memleketin basinda, herseyi iki dolingende hallederim - dolingen, o dönem kullanılan bir zaman birimidir. Bir dolingen yaklasik olarak on yedi saliseye karsilik geliyor-)

Evet bu konuşma böyle sürüp gidiyor. Fakat bizim elimizdeki metinde bu kadari çevrilmiş. Çünkü Ludvig Bauhaus bu konuşmadan fena halde sikilmiş ve hayata veda etmiştir. Metnin tamamını okumak isteyenler Sen Bezik Briç Salonu'nda bulabilir. Not: Sine bes yayinimiz vardır.

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

5-

Ne bağırıyorsunuz kardesim, sagir miyiz?

"Sen sen ol, sadece mars söyleyenlere inanma!" Bir Lapon Atasözü

Anlamaya deger bir sey söylüyorsan bağırmana gerek yok. Her bakımdan zayıf bir sözü kuvvetlendirmenin yolu volümü açmak değildir ki. Tam tersi, anlamsızlığın sesini açmaktan başka ise yaramıyor bu eylem!

Ama kim daha çok bağırıyorsa biz onu alkisliyoruz...actopc.pmc.pm.

Kim sarki söylerken daha dik seslere çikiyorsa onun kasetini alıyoruz. Bülent Ortaçgil bizim için fazla "light" kalıyor. Zühal Olcay'ın güzel sarki söylemesi yetmiyor, herhangi bir televoleye çıkıp "en büyük fener" diye bağırması gerekiyor. Hatta herhangi bir sarkisini tornistan edip tribün makamına çevirmesi sart... Mesela suna ne dersiniz:

Çünkü maglubiyet de neticeye dahil...

Çünkü yenilenler hâlâ cimbomlu...

Haklisiniz benim de midem bulandı... Vedat Sakman, Zuhal Olcay ve Attila İlhan'dan özür dilerim.

Ben hayatımda hiçbir mitinge katılmadım. Bagiriyorlar çünkü... Bagirdikça sesleri ve sözlerinin tasidigi anlam kisiliyor. Ben hep alternatif bir miting düşlemisimdir: Taksim meydanında besyüzbin kişi var ama çit çıkmıyor. Derin, çok derin bir sessizlik olduğunu düşünebiliyor musunuz? Bundan daha muhtesem bir protesto biçimi olabilir mi?

"Yüzbinler hep bir ağızdan zulme karşı" bagirmişlarmış! Ne var bunda? Marifet mi yani? Asıl marifet o yüzbinlerin hep bir ağızdan susabilmesi! Asıl zor olan, gerçek disiplin gerektiren bu değil midir? Ben boş konuşan değil dolu dolu susan bir Türkiye düşlüyorum! Seçim yaklaşıyor, basıniza gelecegi biliyorsunuz değil mi? "Ne kadar çok gürültü yaparsak o kadar oy alırız" konulu kampanyalar başlayacak yine... Megafonları kendilerinden büyük kamyonlar geçecek evlerimizin oturma odalarından... Bagirdikça anlaşılmayacak ne dedikleri! Zaten anlaşılabilecek bir şey de yok söylediklerinde... Bu yüzden bagiriyorlar ya zaten... Anlam siyasetimizi terkedeli çok oldu... Kendisinden nicedir haber alınamıyor...

Ne bagiriyorsunuz kardesim? Sagir miyiz yoksa geri zekâli mi? Oy istiyorsan efendi gibi iste!

Gandhi ne kazandıysa "efendiliginden" kazanmadı mı? Herkesin teslimiyet zannettiği "susup oturmayı" en büyük direnise çevirmedi mi?

Bagırmanın bir sözün etkisini arttırdığı düşünülür çoğu zaman. Oysa Stephen Hawking doğru düzgün konuşamıyor bile. Ama son yılların en dikkate değer seylerini söylüyor.

Ama bizim gibi gürültücü toplumlarda her kafadan manasız bir ses çıkar ve suskun insanlara angut gözüyle bakılır. Örneğin tüpgaz firmalarına bakılırsa kendilerinin dışındaki tüm satıcılar salaktır, çünkü mamullerine uygun bir beste yaptırıp zihnimize tecavüz etmeyi bir türlü beceremiyorlar... Saniyorum ki benim evin bulunduğu sokak dünyanın en çok tüp satılan sokagi. Çünkü neredeyse yirmidört saat tüp kamyonları "Aygaaaaaz," "İpragaaaaaz," "Likitgaaaaaz" şeklindeki nefis sarkıları esliginde geçip duruyor...

Ben ülkedeki sorunları konuşurken Avrupa'dan örnek vermekten ve "adamlar yapıyor kardesim" konulu sohbetlerden hoşlanmam ama herhalde dünyanın herhangi bir uygar köşesinde böyle bir şeye izin verilmez değil mi!

Halbuki bu iğrenç şarkılara gerek yok! Benim bir müşteri olarak sizden müzikal bir beklentim yok ki... Ben sizden şarkı alacaksam tüpü nereden alacağım? Sezen Aksu'dan mı? Ama sayenizde evimde tutuklu kaldım... Beni her sabah sekizde uyandırılıyorsunuz! Ancak unuttuğunuz bir şey var, ben sabah saat beşe doğru yatıyorum... Genellikle de sabah sekizde herhangi bir tüpçüyle randevulasmiyorum.

Tüpe ihtiyacı olmayan birisi de değilim. Ama yine de şarkı kiliğinde bana iskence etmenize gerek yok... Eger hadiseye reklam açısından bakıp tüketiciyi özendirmekse muradınız, yine yanlış yapıyorsunuz... Çikolata satmıyorsunuz ki! Yani biz "aygaaaaz" adlı şarkıyı duyunca, "canım da nasıl tüp çektik anlatamam" deyip pencereye kosmayız ki! Tüpümüz biterse, size telefon ederiz, telefonda bile sesimizi yükseltmeden tüp isteriz, siz de getirirsiniz!

Telefondaki konuşmayı mahallenin tamamı da duymaz. Siz de sessiz bir tüpü sessizce getirir sessizce takar, sessizce evi terk edersiniz. Bağırmanıza ne lüzum var! Allah muhafaza ya diğer esnaflar da bu yöntemi uygulamaya kalkarsa? O zaman halimiz ne olur? Siz bunu yapabiliyorsanız bizim bakkalın da Seden Gürel'le anlaşip "Sen Bakkaaaaal" adlı bir şarkı söyletme hakkı vardır tabii ki!

Öte yandan sanki günlük yaşamımız çok sessizmiş gibi bağırarak için maçlara gidiyoruz. Normal şartlarda bir insanın bir diğerine ettiği basit bir küfür cinayet sebebi olurken, kırk bin kişi biraraya gelip yüksek sesle hakemin cinsiyetini tartışıyoruz.

Dinsel inanç, doğası itibarıyla tanrıyla kul arasındaki uhrevi ve sessiz bir ilişki iken biz bağırarak bağırarak inanıyoruz! Çünkü inanmamız yetmez, bunu baskalarının da duyması gerekir! Ahretteki mutluluk için değil dünyevi dertlerimizden dolayı inanıyoruz. Bu yüzden de bağırmamız şart! Madem tanrının hiç konuşmasanız bile kalbinizden geçenleri duyduğuna inanıyorsunuz, ne diye bağırılıyorsunuz?

Bütün bunların ışığında sessizce bir soru sormak istiyorum: Ne bağırılıyorsunuz kardesim, sağır mıyız?

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

6-

Hijyenik asklar

Amacım hep komik seyler yazmakti...

Hayati çekilir kılmak için yanına biraz mizah almıstım... Fazlasını size verecektim... Yolda yersiniz diye... Yasarken...

En kızdırıcı durumlardan bile kahkaha elde edecektim. Gülecektiniz ben kızdıkça... Derin çeliskilerle eğlenecektiniz.

Manik tarafımı sunacaktım size, depresifliğimden sakınacaktım sizi. Ben Gürbüz Vural'dim çünkü... Tam bir "özel isim" bile sayılmayan... Adımın ilk harfinin büyük yazılması beni özel isim yapmaya yetmiyor çünkü... "İsmini ilk kez duyduğunuz ama hepinizin tanıdığı" ve sanal hayatlarımıza sunulan bir gölgeyim ben...

Nasıl ve neden bir veda ikliminde yazıyorum bu satırları bilmem... Dedim ya depresif tarafıma denk geldiniz iste...

Neden bugün böyleyim bilmem... Belki de bir ocak ayının olmadık bir çarşambasında beklenmedik bir güneş çıktı ortaya, ondandır... Hava çok güzeldi ve ortada komik bir şey yoktu.

Hava nasıl güzel ve ben nasıl depresifim...

İyi havaları sevmez sairler.

Yağmur çocuğudur onlar...

İyi havalar iyi gelmez has sairlere... Orhan Veli'nin "mahfini" hatırlayın... Ve bir de simdiki planlı hijyenik sevda karikatürlerinizi düşünün.

Hersey daha önce yaşanmış... Kullanılmış ilişkilerdeki ikinci el ucuzluğunu ask zannediyoruz... Hayır o sözler söylendi... Hayır o sarkıya ağlandı daha önce... Hayır o çiçekler artık birer pahalı kliseden ibaret... Kırmızı gül ask demekmiş! Yok ya? Bütün asklar aynı şey demek değil ki! Sarı gül ayrılık anlamına gelirmiş! Hadi oradan! Kim uyduruyor bunları! Hangi çiçek toptancısı isim verebiliyor binlerce sairin milyon yıldır adlandıramadığı seylere?...

Aski, ayrılığı, sevdayı sairlerden daha kolay anlatıyor çiçekçiler! Parasını ödeyin yeter... Doğum günlerini, evlilik yıldönümlerini bir hafta önceden hatırlayın yeter... Yerli yerinde olsun kliseleriniz... Sarabınız ve mumlarınız hazır olsun... Sevmek için iyi bir yürekten çok aksesuarlarınızın tam olması önemlidir...

Ben bu "özel" günleri hep unuttum... Yani mart ayının herhangi bir günü "birlikte olduk" diye sene-i devriyesini neden kutlayalım ki?... İnsan nasıl berbat bir duruma düşer bazen... Eve girersin, ışıklar söndürülmüş, mumlar yanmaktadır... O saniye anlarsın o gün senin unuttuğun bir "özel" gündür... Allahım neydi bugün? Ayın kaçındı? Daha da önemlisi hangi aydayız?

Hep küstüler bana hayatım boyunca...

Sevmedim, sevdiysem de önemsemedim zannettiler...

Yanıldılar... Seviyordum, önemsiyordum. Önemsemediğim, daha doğrusu anlamadığım kliselerdi. Sevdam fazla sadeydi. Aksesuarlarım eksikti... Hâlâ da eksiktir...

Ve simdiki sevdalanmalar fast food hizinda... Hizin içinde yitirilen güzelim bir yavaslik... Daha yavastik eskiden... Demleye demleye konusuyor, seviyorduk... Hemen sevismiyorduk... Karpuz yemek için efendi gibi temmuz ayini bekluyorduk.

Yetimdi gecelerimiz... Sigaralara zulüm, kül tablalarına yük... Etimizden aliyorduk etimizin tadini. Seviyorduk. Sevisiyorduk. Bazen sadece sevismeyi seviyorduk.

Kalabalik geceleri bekleyen yalnız kahvaltılar için hep acele ediyorduk. Yagsiz beyaz peynir tadinda iliskiler kuruyorduk. Seviyorduk. Sevmeyi seviyorduk. Bazi elele yürüyüslerde keske yagmur yagsin istiyorduk. Hangi sevdanın üstüne yagmur yagsa, biz onu ask belliyorduk.

Hijyene önem vermiyorduk. Beyaz çarsaflarin üstündeki lekeler asklarimizin haritalariydi. Hangisi biz, hangisi yavru vatan oradan anliyorduk.

Bekliyorduk... Kantinde, durakta, evde... Bir sevda enstitüsünün ekstem öğrencileriydik. Devam mecburiyetimiz yoktu.

O zaman çıkan hangi kaset, diyelim ki Samatya'yi anlamlı ve askli kiliyorsa onu dinliyorduk. Biliyorduk ki o sarkiyi alti yıl sonra duyduğumuzda bir Samatya sevismesini yeniden yasayacaktik...

Parasizdik. Paraya para demiyorduk. Para kendini bir şey zannediyordu ama biz ona ismiyle hitap ediyorduk. Kimde varsa ondan harciyorduk. Sevda girişimlerimizden para üstü almuyorduk.

Kirliydik. Ter kokuyorduk. Ülke sorunlarını konuşarak sevismelere yol açıyorduk. Ülkemizi ve tenlerimizi seviyorduk.

Çok ağliyorduk sonra. Adam gibi, asik gibi, sarhos gibi ağliyorduk...

Tarihi geçmiş gazetelerin üstüne seriyorduk neyimiz varsa... Kitaplarımız, parasizliğimiz, sevdalarımız, türkülerimiz...

Sonra söndürdük sigaralarimizi ekonomi sayfasinin hiç okumadigimiz bir kösesine, ayrildik... Kaça ayrildik simdi hatirlamiyorum ama ayrildik!

Yürüdü zaman sevdasizligimizin üstüne.

Unuttuk!

Kusku, sorumluluk, tedirginlik ve hesapçiliktan olusan yeni bir arkadas grubu... Ve bir durumu önceden bilmenin pasli rehaveti... Simdi elimizde kalanlar bunlar.

Sonunu bildigimiz sevismelere baslamiyoruz artik. Koku bizi uzaklastiriyor. Kokularimiz birbirine düşman artik. Hijyene önem veriyoruz ve simdi çarsaflarimiz sakiz gibi.

O güzelim lekeler yüreklerimizde kaldı...

Yilmaz ERDOGAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

7-

Kendini dolandirmak

"Yalan söyleyebilen tek canlı türü insandır. Zaten bu sayede canlı kalabilmektedir."

T.S. Anghut

Hep büyük kentlerin birinde ve en çok da en az acidığımız İstanbul'da caddeli bir evimiz olmasını diliyoruz... Kulagimizin dibinden taksiler geçsin istiyoruz. Gürültü bize anlaşılmaz, tuhaf bir güven duygusu veriyor... En çok sessizlikten korkuyoruz... Bir insanla yanyana ve uzun uzun susabilmemiz için dost olma şartı arıyoruz. Yoksa rahatsızlık veriyor bize bütün sususmalarımız.

Ve ana caddeye ne kadar yakınsak o kadar prim yapıyoruz. O oranda fazla kira ödüyoruz pencerelerini bile doğru düzgün açamadığımız, balkonlarında sadece tursu bidonlarımızın oturduğu evlere... Ve zaten hayatımızı "zamanında surada bir ev vardı, almadık" üzerine kurdüğümüz ve hiçbir tarihi fırsatı zamanında değerlendiremediğimiz, o zaman dağbasi olan yerlerin sonra "mükemmel" caddeler haline geleceğini öngöremediğimiz için ve kaçırdığımız fırsatlar berberimizle yaptığımız geyik muhabbetlerine meze olduğu için ve hepimizi zamanında Gençlerbirliği'nden ya da Fener Genç'ten istedikleri ama biz gitmediğimiz için kendimizi dolandırmayı meslek edindik. Aramızda babası zamanında trilyoner olmayı iskelememiş hiç kimse yok. Hepimizin aslında futbola asiri bir ilgisi ve anormal bir yeteneği vardı ama ah o babalarımız, bizim Pele olmamızı istemediler. Ağaç yasken eğiliyordu ve babalarımız bizi yas odunla dövüyordu... İşte bu yüzden kendimizi dolandırmayı meslek edindik.

Evlerin caddeye bakan taraflarını boyayıp arka cepheyi bosveriyoruz. Çünkü hayat caddedir ve asil caddeden geçenlerin gördüğü önemlidir. Biri yanılıp arka plana takılmissa o zaten hayatımızın dışına çıkmıştır. Halihazırda iki boyuta anca yetiyor dimagimiz ve boyamız. Çünkü biz hayatımızı baskasının gözüyle seyrediyoruz. Dudagımız inceyse uyduruk rujla kalınlastırıyoruz, göğüslerimiz ufaksa palavracı sutyenler takıyoruz... O sutyenlerin televizyonda açık açık reklamı yapıyor... Alınıyor, satılıyor, takılıyor... Yani yalanın yalan olduğu açık açık ilan ediliyor. Bunu alırsanız herkesi kandırabilirsiniz deniyor. Ama gece olup da is sevisme iklimine döndüğünde acı veya küçük gerçek kabak gibi meydana çıkıyor. Kimse kimseye göğsünü gere gere göğüslerini gösteremiyor. İşte bu yüzden kendimizi dolandırmayı meslek edindik.

Ankara'dan Esenboga havaalanına giderken gecekonduları göreceksiniz, sakın sasırmayın... Ve baskentimize gelen yabancıların ilk gördüğü manzaranın o gecekondu olduğunu düşünüp cıkıkcıklanacaksınız... Askeri cunta o işin çaresini bulmuştu 12 Eylül'de; bütün evler beyaza boyanmıştı. Devlet toplu konut yapamıyorsa o vakit beyaza boyar! Bu kadar basittir! Çünkü beyaz her şeyi aynılaştırır nefis bir rengimizdir ve temizliği her yerde en güzel şekilde temsil etmiştir. Yani emeklilerin kuyruğuna çare bulunamazsa devlet "tek sıra" yapar... Sorun çözülmez ama en azından düzgün bir kuyruk olur... "Düzlük" bizim için her şeyden önemlidir. İşte bu yüzden...

Örneğin siz hiç Taksim'in orta yerindeki Atatürk Kültür Merkezi binasının arka cephesini gördünüz mü ya da İstiklal Caddesi'ndeki binaların birçoğununkini?

Sanki arka sokaklar yalnız kediler içindir. Hep yasadisi, hep boyasız, hep terkedilmiş. Çünkü daha çok insan geçer anacaddelerden... Bu yüzden kalabalığa yedirir gürültüye getiririz herbir şeyimizi... Bir şeyin gerçekten "öyle olması" önemli değildir zaten, "öyle sanılsın" yeter. İş ki dekorumuz sahici olsun.

İşte bu yüzden sohbetlerimizdeki kahve tadı eksildi. Çetlesiyoruz artık. Teknolojik bir yeniliği gerici bir şekilde kullanmakta bizden iyisi azdır nasılsa. Artık geyik muhabbetlerini kahvehanede değil de son model bilgisayarlarda yapıyoruz... Olmayan bir isimle, olmayan bir yerde, olmayan bir sohbet yapıyoruz ama bunun gerçekliğine inandırıyoruz kendimizi...

Oysa güneş gözlüğü bile (gözbebeklerini sakladığı için) gerçek bir tanışmaya engelken, bu sanal kandirmacaya fit oluyoruz. İşte bu yüzden kendimizi dolandırmayı meslek edindik...

Hep baskalarının bozuk gözleriyle (kimi uzagı, kimi gözünün önünü göremeyen) seyrettik hayatimizi! Caddeye bakan tarafımızı parlattık da arka cephemizi bastan savdık. Misafir odalarımıza yığdık saray tipi koltuklarımızı ama bütün zamanımızı televizyon odasındaki çoktan ölmüş çekyatın üstünde zayı ettik.

Hiç tanımadıklarımıza peygamber sabri gösterdik ama en "sevdiğimizimizin" en küçük kusurlarını bile bağışlamadık. Belki de, "sevdiğimizimizin" o küçük kusurunu örtecek ya da büyükmüş gibi gösterecek bir sutyeni yoktu ve bütün kusuru buydu. Ama biz hemen, sen bunu nasıl yaparsın, dedik... Sana yakistiramadık... Senden ummazdık... Dostluğumuzun caddeye bakan yüzünü sık sık yıkamamız gerekiyordu. Dostlarımız bizden tavlayıcı yalanlar bekliyordu. Evcil yalanlar besledik saksılarımızda... Ve en sık söylediğimiz yalan suyu: Biliyorsun ben daha iyi bir insanım... Hiç dinlemem langanadak söylerim!..

Zaten hepimiz daha iyiyiz değil mi!. Hep langanadak söyleriz gerçeği, karsımızdaki kim olursa olsun! Hep televizyonda belgesel yayınlansın isteriz değil mi?

Tabii tabii... Bu söylediklerinize siz inanıyorsanız, sizin bir itirazınız yoksa size, benim için sorun yok...

Ve işte bu yazıyı da hiçbiriniz üstünüze almadınız... "Öyle yapan çok" ama siz öyle yapmıyorsunuz değil

mi?

Çünkü kendinizi dolandırmayı meslek edindiniz!

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

-

-

8-

Amacım üzüm yemek değil Mehmetlibey Bağcılardan alıyorum!

"Hiç kimsenin kazanamadığı yarışlar herkesin birinci olduğu yarışlardır."

Dick Testhis

Yine yarışmaya başladınız iste...

Panige gerek yok, tabii ki bilgi yarismasi degil bu!

Bülent Özveren mazide kalmis bir zorlu dönemdi bizim için. Bize hakikaten soru soruyordu! Bizim gibi soru sormayı ya da yanitlamayı sevmeyen bir topluma soru soracak kadar suursuzdu!

Hayir hayir Bülent Özveren'le hiç ilgisi yok "olayimizin."

Yine yarismaya basladiniz.

Birsürtü yerde dönüp dolastiniz... Birbirinden delirtici eglence programlarına ugradiniz (aniniz Bir Baska Gece vb.), siz gazinoya gidemiyorsunuz diye gazino sizin eve geldi... Sonra binbir yetenegin biraraya getirildigi "nefis" aile dizilerinden geçtiniz... Ardindan insanların daha kaset yapmadan dizi çektiği (yani sarkici olmak için oyuncu oldugu) sarkici ya da aday sarkici dizilerinin talanindan siyirildiniz... (Oysa siz hep belgesel yayinlansin istiyordunuz)... Ve gele gele yine basladiginiz yere, yarisma hezeyanina geldiniz.

Yarisma da lafin gelisi, yoksa yarisilacak bir sey yok... Beleşçilik geleneginden yesermis insanların yine "kutu"su açiliyor artik.

Gözünüz kulaginiz yüreginiz telefonda. Yeter ki numarayı düsürtün. Tek yapacaginiz bu... Numarayı düsürmek! Bunu siz bile yapabilirsiniz.. Biraz dikkat (özellikle televizyonda duyurulan telefon numaralarını ve bilhassa alan kodunu yazarken), biraz çeviklik (bilhassa telefon numarasini çevirirken) ve biraz da sürekli "alo" diyebilme gücü (bilhassa sizi ısrarla duymayan sunucuyla konusurken) sizi basariya ılastiracaktır!

Ama ilk is o kahrolasi numarayı düsürmektir. Çünkü o esnada bütün telefonlar kilitlenmis, sizin fiat palio marka arabaniz telefon trafiginde sikisip kalmistir. Daha da kötüsü herkesin gözü sizin arabanizdadir. Onlar sizin arabanizi kendi arabaları zannetmektedir. Onlar salaktir. Bir tek siz akillisinizdir.

Gerçi siz o arabayı hak edecek hiçbir sey yapmamissinizdir ama olsun, sans bu!

Aman allahim telefon çalıyor! Düsürdünüz (Ve o sirada "telefonu düsürmek" adli deyimim ne kadar

manasiz oldugu umurunuzda bile degil) Yasasin! Allahim inanamiyorsunuz düsürdünüz! Iste karsinizda Güner Bey veya Mehmet Ali Bey!

SUNUCU- Alo.

SIZ- Alo.

SUNUCU- Alo.

SIZ- Alo.

SUNUCU- Kiminle görüyorsunuz efenim.

SIZ- Alo... (Tabii tabii, siz alo demeyi sürdürün)

SUNUCU- Adiniz nedir efenim?

SIZ- Alo.

SUNUCU- Alo mu? Bu ismi dostlarınız yadrigamiyor mu efendim?

STÜDYODA BULUNAN SAYIN KONUKLAR- Hah hah hah hah..

SIZ- Alo...

SUNUCU- Alo... Isminizi söyleyin efendim.

SIZ- Adim Ender Durgun Bagcilaridan ariyorum.

SUNUCU- Günter Vurgun mu?

SIZ- Ender efendim Ender! Ender Durgun... Bagcilaridan ariyorum.

SUNUCU- Demek Bagcilaridan ariyorsunuz! Peki Ender bey madem bagcilaridan ariyorsunuz sorayim o zaman. Sizin maksadiniz üzüm yemek mi yoksa bagciyi mi tartaklamak istiyorsunuz?

SIZ- Anlayamadim efendim?

SUNUCU- O zaman bir sessiz harf söyleyin Ender bey...

SIZ-.....

SUNUCU- Bu fazla sessiz oldu Ender bey... Bir tane nisbeten sesli bir harf söyleyin...

SIZ- Alo... (Tabii tabii, siz alo demeye devam edin)

SUNUCU- Ender bey bir sessiz harf rica edeyim!

SIZ- Lütfen biraz yardımcı olun çok ihtiyacımız var... İki çocuğum var.

SUNUCU- Allah bağışlasın efendim.

SIZ- Sagolun efendim... Lütfen yardımcı olun Mehmetgüneralibey... Alo (tabii tabii sakın alo demeyi ihmal etmeyin)

SUNUCU- Bir sessiz harf söyleyin Ender bey.

SIZ- U diyorum efendim?

SUNUCU- U mu!.. Bu Angut'un U'su herhalde?

STÜDYODAKI SAYIN KONUKLAR- Hah hah hah hah..

SIZ- Nasıl efendim?

SUNUCU- U'yu maalesef kabul edemiyoruz efendim... Çünkü U sessiz değil sesli bir harftir... Sizi uğurlamak zorundayım Ender bey...

Aaa... Kapattılar.. Kaybettiniz.. Aslında yanlış söylemediniz.. Gerçekten de U çok sessiz bir harftir.. Bilhassa u ile i en sessiz, en efendi harflerdir... Ama gelin görün ki sizin fiat palionuz gitti... Milyonların arasından siyirilip telefonu düşürebilme becerinize ve sürekli alo diyebilmenize ve belki de Türkçe'nin en sessiz harfini söylemenize rağmen.....

SIZ- Zaten hata bende! Turnikeyi arayacaktım aslında. Hem çok daha güzel bir yarışma hem de Güner bey bunun gibi değil, o insana yardımcı oluyor.

Bravo! Çabuk atlattınız bu soku: Zaten bu minicik kayıp size koyar mı? Siz neler kaybettiniz şimdiye kadar, bu da bir şey mi? Siz bes bin insanı kaybettiniz faili meçhul ölümlerde, kiliniz kipirdamadi. Bir fiat palio kaybetmissiniz çok mu? Ne olacak canım? Yarın akşam Güner Bey'i ararsınız!

Daha da olmadı sov tivide "Sans kapiyi çalınca" adlı başka bir maharet iskencesi var. Bilmeyenler için anlatayım.

Siz bir akşam vakti evinizde otururken kapı çalınıyor. Açıyorsunuz, karsınızda en sempatik haliyle bir

çekim ekibi! Yahu ne oluyor demeye kalmadan (ya da o kısım montajda atıldığından) kendinizi elinizdeki üç adet bardağı bir bastonun ucunda durdurmaya çalışırken buluyorsunuz!

- Ender bey bir hafta süreniz var... Bir hafta sonra stüdyomuzda bu bardakları bu bastonun ucunda bir dakika süreyle tutarken aynı anda kiçinizden üç yumurta çıkarabilerseniz beş milyarlık ikramiye sizin olacak... Yalnız unutmayın yumurtalar da oda sıcaklığında olacak! Basarılar!

Ve iste evin ortasında elinizde üç bardak ve bir baston kalakaldınız. Esiniz ve çocuklarınızın size yönelttiği beş milyar makamından hazin bir bakış... Ve en kötüsü kiçinizde tuhaf bir oda sıcaklığı...

Bu bir haftalık trajediyi yaşayan insanların yarışma anındaki yüzlerine dikkatle bakın lütfen. Hatta yarışandan ziyade yarışmacı yakınlarını izleyin. Orada tuhaf, burkucu, kusturucu bir dram göreceksiniz.

Hepsi hepsi bir avuç milyar için...

Alo... Alo... Lütfen yardımcı olun Onur bey... Size çok ihtiyacımız var!

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

9-

O geceler... O sabahlar...

Geceydi... Havada kades bir serinlik vardı. Genç sayılmayacak kadar çocuk, çocuk sayılmayacak kadar kaygılıydık. Ay isiyordu... Sohbetimizin kiyisinden bir dere geçiyordu. Ayın suyla öpüştüğü yerdeydik.

Geceydi... Ürperiyorduk... Kanli heyecanlı insanlar degildik, bir roman okurunun düs kahramanlariydik. Bizi yazanın kim oldugunu hiçbir zaman bilemeyecektik...

O dagların arkasında başka bir dünya olduğundan, aska duyduğumuz asktan, uzak dokunuslardan, çaydan, ölümlerden, suya karışan ayisigından, ayın suya muhtaçlığından, tütünden ve gidenlerden söz ettik...

Çünkü geceydi. Çünkü tenimizi bir bebeğin süt dişleriyle isiriyordu soğuk. Çünkü yüregimizin saati itiraf zamanını bagiriyordu.

Birbirimizin yüzünü görmüyorduk ve bu yüzden yalan söylemeye dilimiz varmıyordu.

Evet yenilmistik... Evet kendi sahamızda... Biz hep iyi şeyler olsun istemistik. Biz herkes bizim istediğimizi istesin istemistik. Kurtulsa giden yolu biliyorduk ve herkese tarif etmek istiyorduk. Aslında çok basitti... Bu yolu dosdoğru takip ettin mi varacaktın ama kimse bizi dinlemiyordu. Sesimizin volümü yetmiyor herhalde diye düşünüp bagirmaya başladık. Tek basına bagirmek ise yaramayınca ikimiz üçümüz binimiz milyonumuz (aslında hiç milyon olmadık) bagirmaya başladık. Susun dediler susmayız diye bagirdik. Susun diye bagirdiler, biz susmayız diye bagirdik.

Bir de baktık ki herkes avazı çıktığı kadar bagiriyor ve kimin ne dediği anlaşılmıyor.

İşte böyle şeylerden söz ettik...

Biyıklarımıza asılmış erkek bir geceyi yumuşak tenli bir sabaha kavuşturmak istiyorduk.

Hani o darbe sabahı o dagkentteki yatılı okulun penceresinden dışarı bakıp gülümseyen "siyasiler" vardı ya, hani iki gün sonra cemse cemse Diyarbakır cezaevine götürülen ve kimi bir daha hiç geri dönemeyen, kimi "keske dönmeseydi" sözüyle anılan, kimi İsveç'in buzuluna karışan...

İşte onlardan söz ettik...

"Bilmiyorum anne, birkaç gün tutup bırakacaklarmış diye duyduk ama..."

Birakmadılar...

Hepsini tek tek tanirdik, iyi insanlardı... Çocuk gibi güler çocuk gibi kızarlardı... Ölmeselerdi iyi olurdu, iyi ölmediler çünkü. İyi insanlar en azından iyi ölmelidir... Çünkü hakiki bir iyilige ermek zordur. Ekmegin kösesini baskasına sunmak... Sahici bir insan gibi tokalasmak... Hiç oynamadan herkese "merhaba" demek, "Kolay gelsin hemserim" demek zordur...

Ama iyi insanları öldürmek kolaydır. Çünkü senin için kolayca gidebilirler ölüme... O bahiste ne siyasi görüştür önemli olan ne de kurtulus türküleri... Ne de sert bir mukavva makamında söylenen marslar... O seni sevdiği için, senin için, sizin için iyi bir insan olmanın racunundan ölür... Ya da bir kere de senin için ölür, ne olur yani?

İyi insan iyi insan olmaktan vazgeçmedikçe kimseyi öldürmeyi düşünmez. İyi insanın içindeki iyiyi öldürmesi zordur. Kiyamaz içindeki çocuğun öfkesine... İyi insan kimseyi öldürmez, kendisini öldürenleri bile.

Iste bunlardan söz ettik...

Kahramanların magdur olduğu, magdur olmaktan başka vasfi olmayan zavallıların ise kahraman sayıldığı pis ve uzun ve karanlık geceyi adil bir sabaha kavuşturmaya çalışıyorduk.

Geceydi... Soguktan kamasıyorduk... O ayısiksiz gecelerden söz ettik. Dere konuştuklarımızın kiyisından geçmeyi sürdürüyordu.

Hiç sevismemislerdi. Belki de bu yüzden ölçüsüz ve saldırgan bir sehvetle sevisir gibi dövüyor ya da dayak yiyorlardı. Onlar "mavzerlerine sevdaliydi..." Ama mavzerler onları hiçbir zaman sevmədiler.

Kahramanların masturbasyon yaptığı pis ve uzun ve ayısiksiz bir geceyi namuslu bir sabaha kavuşturmaya çalışıyorduk.

Sonra siirle fazla samimi bir gece olusundan midir bilinmez, olmadik seylerden söz ettik... Ipe sapa gelmez seyler iste... Ne bileyim bir kusun sessiz yankisiz ölümü (ne çok kus ölür degil mi Türkçe siirlerde)... Yalan bir sarkinin listelerdeki hizli tirmanisi... Ve ayriliktan söz ettik elbette... El degmeden hazirlanmis, küvözde itinayla büyütölmüs, rüstünü belgelerle ispat etmis bir ayriliktan. Ne saçmadir ayrilik konusmalari ve ne çok yalan söyler ayrılanlar. Agizlarda, yanlis tarif edilmiş bir adresi bos yere arayip duran, yorgun ve saskin ve sinirli kelimeler vardir sadece...

Sonra dedik ki, yahu ne çok ayrılan ne çok asik olan var bu naylon kafiyeli sarkılarda... Hatta bazilarında giderken alınan verilen mektuplardan bile söz ediliyor utanmadan. Hâlâ mektup yazan kaldi mi ki?

Hakiki bir sevdayi kendi elyazisiyla saman kâgida naksedenden kaç kisi kaldi? Artık yazi, bütün romantik isaretleriyle birlikte terketti bizi... Oysa o tirnak isareti ki hangi sözü içine alsa sahane bir tebessüme teslim ederdi.

Artık silik faks metinlerine yazılan egri bügrü asklar dönemi basladi. Kursunkalem arasan bulamazsin hiçbir cebin mahremiyetinde... Simdi kursunkalem geçirmez asklar zamani...

Iste bunlardan söz ettik...

Dedim ya geceydi... Havada arkadas bir serinlik vardı. İhtiyar denemeyecek kadar acemi, genç sayilamayacak kadar karamsardik... Ve sabahini kovalayan karanlık ve pis ve uzun ve ayisiksiz gecelerden söz ettik. Sonra...

Sonra galiba tütünümüz bitti, vedalastik.

Sabah mi? Henüz olmadı...

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

10-

İyi, kötü, salak...

Biliyorum, çoğunuz iyi insanlarsınız. Bu yüzden hep kötüler kazanıyor zaten.

Birçok kötü, hatta alçak tanıdım. Çoğu neseli insanlardı. Hiçbirinde çekingen bir ruh haline rastlamadım.

Kötüler atak, iyiler pisiriktir.

Etrafinıza bakın, en heyecan verici, en eğlenceli insanlar hep sahtekârlardır. Hepsi paldır küldür konuşan, ağız dolusu gülen insanlardır. Çünkü sahtekâr, sempatik olmak zorundadır. İyinin böyle bir mecburiyeti yoktur. İyi, sikicidir.

Kadınlar "iyiler"e değil, güvenilirmez erkeklere asik olur bu yüzden. Zaten ask denen altüst oluşla ancak bir üçkâğıtçi basacı olabilir. Askın tadını çıkaramaz iyiler. Onlar sarılıp sessiz bir uzanmayı ask zanneder. Tekdüzedirler. Yavastırlar. Kadınlar da dertlerini onlarla paylaşıyor ama gidip bir güvenilirmezle sevisirler.

Tutku kötülerin isidir.

"Sessiz ve efendi bir insan" cümlesiyle tanımlanan bir iyilik kolaydır.

Sahtekârlık daha zordur, maharet ister. Zeki, hızlı ve atak olmalıdır. Enerjiktir.

(Tabii "kötü" kötüler konumuz dışındadır. Yani hem salak hem kötü olmaya çalışanlar için düşünmeye, yazmaya degmez.)

Üçkâğıtçı... Sahtekârın en sempatik, en başarılı seki. İyi bir hatiptir o. Inandırıcıdır. Konustugu zaman etrafındaki tüm "iyi ve dürüst" insanlar ağzının içinde kaybolur. Hem çok iyi fikra anlatır hem hüznün tüm renklerinden haberdardır. Kahkahasında pirzola tadı, hüznünde bazen ölümün sesi vardır. Adam başarılıdır. Yeteneklidir.

Iyilik kolaydır. Kötülük maharet ister.

İyi olmak için kimseye kötülük yapmamak yeterlidir. Ama kötü olmak için daha çok çalışmalısınız!

İyi, kötü karşısında güvensiz, enerjisiz, çaresizdir. Filmlerde bile iyi, kötüleşmeden kötünün hakkından gelemez. "Yeminini bozar" ve kavgaya girer. Oysa kavga kötünün mesleğidir asil. Biz "iyi" seyirciler perdedeki iyi adamımız kan döktükçe rahatlarız. Ve iyi kötüyü yendi diye seviniriz. Oysa artık hepimiz kötüyüzür filmin sonunda. Hatta biz "kötü"den daha çok insan öldürmüştür.

Bir iyi için en zor olan, kötüye "Sen kötüsün" demektir. Çünkü iyi, utangaçtır. Hirsızla "hirsız" diyemez. Kötünün yerine utanır, sahtekârın yerine yüzü kızarır, hirsızın yerine yerin dibine geçer... Bu sırada kötüler, sahtekârlar, hirsızlar deli gibi eğlenmektedir. Çünkü onların yerine utanan, sikılan, yerin dibine geçen birçok "iyi" insan vardır.

Kötünün en büyük avantajı iyideki kahrolası utanma duygusudur.

Bu duygu iyiyi öylesine zayıf düşürür ki ağzını açıp bir kelime söyleyemez. Halbuki öylesine kararlı çikmiştir ki kötünün karşısına. Herseyi açık açık söyleyecektir. Basına gelecekleri göze almıştır!.. Ama olmaz. Yapamaz.

Çünkü iyiler korkaktır.

Çünkü iyiler herkese acir, en çok da kendilerine.

Susmak, acimak, utanmak, korkmak... Farkında misiniz, ey iyi insanlar, ne kadar sikici seylelerle uğrasiyorsunuz! Kötüler kazanınca da sasiriyorsunuz!

Babalarımız iyi insanlardı ve bize de iyi olmamızı öğütlediler.

Biz de iyi insanlarız.

Ve çocuklarımıza aynı şeyi öğütüyoruz.

Hepimiz kötülerin yanında çalışıyoruz.

Haydi iyi insanlar!

Haydi sessiz, efendi, sikici, korkak, utangaç ve iyi insanlar! Çalışın!

Kötülerin size ihtiyacı var!

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

11-

Hosgeldiniz

Hosgeldiniz... Sevgili eski sevgililerim. Kiminizi on yıl önce bir aksamüstü Dolmabahçe'de bir çay bahçesinde kaybetmistim, kiminiz beni bir yaz günü cehennem sicagında Bodrum'da delirtmistiniz. Çok güzel, çok berbat seyler yasadik sizinle. İçinizden bazilari sevmeyi öfkeyle yapılan bir is saniyordu. Agliyor, kiziyor, hatta bazen küfrediyordu. (Tanrim bazi küfürler bir kadini nasıl bir çöplüğe dönüştürüyordu). "Madem birakacaktin beni, niçin bagladin kendine" demisti. Ben susmustum. Bir ölüyle konusamazdim. Susuyordum. Susmanın tüm çeşitlerini biliyordum nasilsa! Ama hiçbiriniz sevmediniz sususumu.

Hosgeldiniz...

Isim vermek istemiyorum ama içinizden bazilarini öyle çok sevdim ki, o kadar aski koyacak yer bulamamistik iliskimizin içinde. En büyük sorunumuz da buydu zaten. Iliskimizin içi öyle abuk sabuk seylerle doluydu ki... Öfke, kiskançlık, liderlik yarisinda kullanılacak delici cümleler, küçük yalanlar, büyük yalanlar, orta boy yalanlar, açılınca yatak olan yalanlar, açılınca sorun olan yalanlar... Iliskimizin içi tika basa doluydu. Askimizi koyacak yer yoktu.

Hosgeldiniz sevgili eski sevgililerim.

Kabul ediyorum, bazilarınıza haksizlik ettim. O beni kadin gibi sevdi, ben onu akraba gibi oksadim. Suskundu. Suskunluguna siirsel anlamlar yükledim. Oysa o, ruhunu benimkine katik etmist. Onun içimde eriyip kaybolusunu seyrettim. Erkekligimi onun nefesiyle sisirdim. Artik o iliskinin içinde yalnızdim. Arkadaslarimla otururken yan sandalyeye montumu, gözlüğümü ve onu koyuyordum. Sonra kalkiyordum ve ben bazen onu ve gözlüğümü unutuyordum. Ki müessese bile unutulmuş esyalardan sorumlu degildi. Eve dönüşlerimizde siradan seyler konusuyorduk. Televizyonun açilisi, tüpün hâlâ degistirilmemis olması,

kapicinin verilen isleri savsaklamasi ve kökeni bir türlü anlasilamayan bir yorgunluk... Birbirimizi yoruyorduk. Ben artık fikralarimi baska kadinlara anlatiyordum. Çünkü o hepsini ezbere biliyordu. Ve ben fikraya basladigimda bos tabaklarla birlikte mutfaga gidiyordu. Ben bir süre sonra onunla degil, fikralarima gülen kadinlarla sevismek istemeye basladim. Dogrusunu söylemek gerekirse -ki çogu zaman gerekmez- bazi bu çeşit sevismelerim de oldu. Ama o zaman da hizla kosup ona sarildim. Kus agzinda dudaklari titredi. Ürkek kanatlar gibi. Onu öyle çok seviyordum ki asik olmaya yüregim varmiyordu. Sevgiyle sinirli tutmak istiyordum. Askin vahsiliginden sakinmak istiyordum. Çünkü ask, iki sevdalinin kötülüğün sinirinda tutkuyla bulusmasiydi. Yorucuydu, tehlikeliydi... Ama o asik olamayacak kadar kirligandi.

Ve ben hep baska kadinlarin agzinda erittim agzimin tütün kokusunu...

Neyse...

Hosgeldiniz... Oooo... Sen de mi geldin? Senin ne isin var bu iyi insanlarin arasinda? Sana söyleyecek çok fazla sözüm yok. Öyle hizli çirkinlesiyordun ki, ilk gördüğümde basimi aklima dar eden gözlerin bir anda iki dipsiz kuyuya dönüsbiliyordu. İçine girenler çikamiyordu bir daha. Bir sürü ölü sevda yatiyordu içindeki bataklıkta.

Neyse... Tatsizliga gerek yok. Madem ki bu gece hepiniz buraya beni görmeye geldiniz, madem ki hepinize bir ömürlük ikram sunmuslugum var, hosgeldiniz sevgili eski sevgililerim. Biliyorum hepiniz biriciksiz. Bu çoğul tanımlama rahatsiz ediyor hepinizi. Hiçbiriniz "eski sevgililer" grubu içinde anilmek istemiyorsunuz ama hep birlikte gelmissiniz iste. Yapacak bir sey yok.

Elbette pis islere de bulastik bazilarinizla. Yanlis zamanlarda yanlis seyler söyledik birbirimize. Ama hiçbirinizin yüzünü silemedim yüregimden. Hiçbirinizin fotoğraflarini atmadim mesela. Yasadiklarimi hep tasimak istedim sonrakilere. Hepinizin adini göğsüme isledim ve tasidim göğsümde muska gibi... Bir tek sen hariç. Ki, buradaki herkes de biliyor ki en çok seni sevdim. Ben seninle herseyi göze almistim. Ama simdi belki de ilk kez bir fotografi yakacagim. Hangi fotografi biliyor musun? Hani sen ve ben... Hani bir yazlik ikindisinde... Hani ellerin ellerimle kardes, teninde sehvetli bir bronzlasma, birbirimize bakiyoruz... Birbirimizin taa içine bakiyoruz. Iste o fotografi yakmak istiyorum simdi. Hayir yalan söylediğin için degil. Hayir baska sarilmalara aceleyle kostugun için de degil. Yakacagim o fotografi, çünkü farkettim ki sen orada bana bakmiyorsun. Iste bu yüzden, bende yasadigim bir seye ilk kez zarar verme dürtüsü uyandirdigin için. İlk kez çirilçiplak bir pismanlik duygusuyla yüzyüze getirdigin için yakmak istiyorum senden kalan ne varsa. Fotoğraflarin, gülüsün...

Neyse...

Hosgeldiniz sevgili eski sevgililerim... Ne o? Gidiyor musunuz? Öyle ya hep bunu yaptiniz zaten... Güle güle...

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanim

12-

Kırsal kesim megalomanlari

Biz çocuklarımızı dövüyoruz, birileri de "Vurmayın çocuga beyefendi yaziktir" diyor. Biz de kırsal kesim megalomani olarak adami cirmalamaya kalkiyoruz: "Sana ne kardesim, o benim çocugum!" Uygur insan mantalitesinde bu cümleye yer yok. Bazen büyük devletler bakıyor ki fazla büyükler, gelip sizin çocugunuzu sizden kurtariyorlar...

Azla yetinmek zorunda olanlar azi çoğaltmak ya da aza çok muamelesi yapmak durumundadır. Olmayani varmis gibi göstermek ve olani abartmak zorundadirlar... Gelismemis veya gelismeye niyeti olmayan ülkeler sahip olduklari sinirli sayida seyi abartir ve böylelikle gelismis ülkelerle arayi kapatmis olurlar. Örneğin ülkemizin dört bir yaninda sifali sular vardır, bu sularin her derde deva olduğu ve insan ömrünü uzattığı söylenir. Fakat gelin ve görün ki ülkemizde ortalama insan ömrü tas çatlasa 50 yıldır ve tasin çatlamasi sik rastlanan bir durum degildir...

Çok fazla seyimiz yok. Berbat durumda da degiliz ama insan malzemesi ve ortalama zekâ düzeyi konusunda sikinti içinde oldugumuz açıktır.

Bir yandan durup dinlenmeden kendimizi ya da birbirimizi övüyoruz ama öte yandan bin yıllardan süzülüp gelmiş ve nasilsa sonuçta elimize düsmüş tarihi kalıntılara ahir muamelesi yapıyoruz. İki bin yıllık bir kilisenin duvarına "Ahmet Zeliha'yi seviyoooooo" diye yazıyoruz. Evet, iki bin yıllık bir tarihe saygısı olmayan Ahmet Zeliha'yi nasıl sevecek? Bu davar kardesimiz Zeliha'yi nasıl mutlu edecek? Daha da acisi, belki bu trajik durum Zeliha'nin umurunda bile degildir. Belki de yaziyi beraber yazdılar. Belki de ikisi birlikte İsa'yi bir kez daha çarmlıha gerdi... Gel de şimdi Ahmet'in spermiyle Zeliha'nin yumurtasından hayır bekle. Hiç şüphe yok ki bu sperm - yumurta ilişkisinden oluşacak bir Saban'ın orman yakması ya da ormanda bir genç kizin hayatını yakması hiç sasirtici olmayacaktır. Çünkü annesiyle babası iki bin yıllık bir kalıntının içine ederek birbirlerine ask ilan etmiştir. Tabii ki ilk fırsatta Ahmet'in Zeliha'yi essek sudan gelinceye kadar dövmesi (hatta esseyi sadece bu niyetle erkenden suya göndermesi) de sasirtici olmayacaktır.

Tabiatıyla Ahmet'in Saban'ı sürekli olarak dövmesi de kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacaktır. Ve Saban kendi gibi öksüz arkadaşlarıyla meyhanede buluşup derin iç çekisleri arasında İbrahim Erkal'ı dinleyecektir.

İBRAHİMERKAL- Çare gelmez ağlamaktaaaaktaaan... Ayrılır miiiiiiiiii et tirnaktan...

Zaten babası İsa'nın suretine linyit kömürüyle yazı yazan bir insanın klasik müzikle hasır nesir olması beklenmemektedir. (Mâlum rönesansla esans kokulu cami avluları arasındaki fark meselesi) Bütün bu gelişmeler sırasında Zeliha'nin hiç adı geçmemektedir. Çünkü o bir özne değildir. O bir hizmetçidir ve zaten başka bir işe de yaramamaktadır. Hayatın ona tek hediyesi durup dinlenmeden şikayet edebilme yeteneğidir. Herseyden ama herseyden şikayet eder. Ufak tefek binlerce homurdanma malzemesi vardır, onlarla bir ömrü zayı eder.

Bizim Sabanımız hayatının hiçbir anında "Rahmetli babam derdi ki" ya da "anacığım derdi ki" diye başlayan bir cümle kuramayacaktır. Çünkü ne annesi ne de babası uzun yaşayacak bilgece tek bir cümle sarfetmiştir. Yas odun olarak gelmiş ve eskimis ahsap olarak göçmüşlerdir... Ve Saban çok içiyordur. Saban hiçbir zaman farkına varmayacaktır ama aslında kendisi basından beri hem öksüz hem de yetimdir. Bizim Saban'a tüp bebek bile diyebiliriz. Ahmet onun sperm babasıdır.

Neylersiniz ki acı gerçek budur. Ama bu durum Saban'ın anne ve babasını sevmesine engel değildir. Saban'ın içgüdüleri vardır, başka da bir şeyi yoktur.

Babalarımızdan bize çok az şey kalmıştır ama sorun etmeye gerek yoktur. Biz onu çoğaltmasını biliriz. Biz kırsal kesim megalomanları bu işte ustayızdır. Anadolu'nun hangi köyüne giderseniz gidin mutlaka o köyün bir megalomani gelip size, o köyün mesela suyunun çok özel olduğunu, dünyada bir tek orada bulunduğunu, hatta birkaç sene önce Japonlar'ın gelip suya baktığını ve suda kendi suretlerini görünce

acaip sasirdiklarini anlatacaktir. Bu noktada dag basindaki bir çobanın küçük böbürlenmesi sempatik bulunabilir ama oradan baslayan minik övünmeler bir megalomani çigi seklinde Ankara'ya, Istanbul'a ulasmaktadır.

Ankara'da "Türkiye büyük devlettir" halini almakta, Istanbul'da ise mesela pis bir bombalama isinin ardindan "Batiya Soruyoruz" seklinde bir mansete dönüşmektedir. Çok afedersiniz, niye batiya soruyorsunuz? Ölen sen, öldüren senden! Batiyla ne ilgisi var bu isin?

Iste çok önemli bir noktaya daha geldik: Kirsal megalomanimizi besleyen dis güç paranoyasi!

Aslinda biz çok muhtesem zenginlikleri olan, zeki, çevik bir milletiz ama Batı bizim büyümemizi istemiyor. Ama kardeslerim bu bir sir degil ki. Dünyada hiçbir ülke bir digerinin daha büyük olmasini istemiyor... Ideolojilerin bittigi, sadece paranin konustugu bir dönemde yanyana kurulmus dükkânlar var artik. Marifet o pazarda ayakta durabilmek. (Bu paragraf için has okurlarimdan -eger böyle okurlarim varsa- özür diliyorum ama mevzu beni bu geyige sürükledi. Hemen çikiyorum!)

Ama bizim asil sorunumuzun bunlarla ilgisi yok. Biz çocuklarimizi dövüyoruz, birileri de "Vurmayın çocuğa beyefendi, yaziktir" diyor. Biz de kirsal kesim megalomani olarak adami cirmalamaya kalkiyoruz: "Sana ne kardesim, o benim çocuğum!"

Ama bilmedigimiz bir sey var; uygar insan mantalitesinde bu cümleye yer yok. Iste bazen büyük devletler bakiyor ki fazla büyükler ve bu detaylara kosturamiyorlar, o zaman birden küçülüp daha atak hale geliyor ve sizin çocuğunuzu sizden kurtariyorlar...

Iste o zaman Sabanlar daha az içiyor. Daha az, ama yerinde bir övgüyle besliyorlar egolarini.

Unutmayin, babasini dövmeye kalkan çocuklar sizin eseriniz! Bu iste babanın hiç kabahati yok diyebilir misiniz? Aslinda diyebilirsiniz tabii...

Ama bütün bunlarin hiçbir önemi yok. Biz 24 saat kendimizi överek bu sorunlarin tümünün üstesinden gelebiliriz... Veya en azından üstünü örtebiliriz.

ZAVALLIANNE- Bizim çocuk üstün zekâli amcası. Bak simdi bak, çok güzel Gülgün Feyman taklidi

yapıyor bak... Hadi kızım yapsana... Utanma kızım... Simdi utandı ama aslında çok güzel yapıyor amcası... Öyle bir "Su anda aldığımız bir haberi veriyoruz" deyisi var, görseniz ölürsünüz, yani ölmeseniz bile bayagi bir sarsılırsınız... Yapsana kızım hadi... Aaaa... Çok ayıp... Hadi kızım Gülgün Feyman taklidi yap... Amcanın degilse benim buna ihtiyacim var... Hayatımda övünecek doğru düzgün bir seyim olmadı senden baska. Ama sen de biraz salak mi oldun ne... Hadi kızım salak olmadığını göster ve derhal Gülgün Feyman taklidi yap hadi... Kızım deli etme insani, bu taklidi yapmakta ne var... Böyle kameranın dibine kadar sokulacaksın ve tane tane konuşacaksın... Bak ben yapayım da amcalar görsün.....

YENIKASEDİÇIKANKIRSALMEGALOMAN- Yani su kadarını söyleyeyim o kadar bir kaset yaptım ki bu kadar olur... Kasetim için bir grup arkadaş mükemmel diğer bir grup ise harikulade diyor... Neyse ki iki tabir de aynı manaya geliyor da sorun olmuyor... Yani kasedim için sunu söyleyebilirim bizatihi müzik isı bu kadarına müsaade ediyor, daha iyisini yapmak için müzigin dışına çıkmak lazım, o da bize ters...

Ne yapalım çok az seyimiz var...

Ülkemizin etrafı denizlerle çevrili ama bir dönem denizcilik bakanımız Erzincanlı'ydi.

En büyük sizsiniz baska büyük yok... Peki bu cümlede bir tuhaflik yok mu? Siz en büyük olduğunuza göre baska büyükler de var. Siz o büyüklerin içinde en büyük olmuyor musunuz bu cümleye göre?... Demek ki dogrusu en büyük sizsiniz baska en büyük yok... Degil mi? Neyse böyle gereksiz seylerle sizi mesgul etmeyeyim. Siz simdi belgesel seyredip kitap okuyacaksınız.

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

13-

Kurtarilan

Her yan patliyordu. Bazen arabalar, bazen dükkanlar, bazen bizzat insanlar...

Insanlar insanlari kurtarmak için insanlari öldürüyordu...

Insanlari kurtarmak için insan öldüren insanlari öldüren insanlar da vardı...

Her tür öldürmeye, hatta insanlari kurtarmak için insan öldürenlerin öldürülmesine karsi çıkan insanların ölümü herkesten çok hak ettigini düşünen insanlar vardı...

Bütün bu insan öldürmeler insanlari kurtarmak içindi.

Bir gün insanlarin kurtarmaktan vazgeçeceği düşüncesi tek kurtulus umudu olmustu.

Ama bu bir türlü gerçekleşmiyordu. Çünkü insanoglu dogan, büyüyen, kurtaran ve öldürülen bir canlı türüydü. Kurtarmadan yasayamiyordu. Kurtarmaya kalkınca zaten yasayamiyordu.

Kurtarilmek istenen insan tipine genel olarak "masum insan" veya "kurtarilan" deniyordu. Bir Kurtarilan'in ortalama ömrü yaklaşık elli ila altmış yıl arasında değişiyordu. Ancak genellikle bu yaşlara ermeden herhangi bir kurtarici tarafından öldürülüyordu. Kurtarilan'in temel özelliği herhangi bir kurtulus hareketine doğrudan katılmamış olmasıydı. Onu masum yapan özelliği iste buydu. Kurtarilan'in görevi legal ya da illegal bir kurtariciya bir biçimde yardımcı olmakti. Ya gidip kendisini bu hayattan kurtaracak bir partiye oy veriyordu ya da yasadisi bir baska kurtariciya yardım ve yataklık ediyordu.

Kurtarilan'i bütün kurtaricilar çok seviyordu. Hersey ama hersey Kurtarilan içindi. Kurtarilan kurtaricinin

canından bile azizdi. Herhangi bir kurtarıcı Kurtarılan için gözünü bile kırpmadan ölebilir veya öldürebilirdi.

Kurtarıcı ise aslında hayata bir kurtarılan olarak başlayan ama kurtuluş umudunu yitirdiğinde kurtarıcı olan bir insandı. Önce kurtuluşu giden en iyi yolu gösteren kitaplar okuyarak ise baslıyordu. Önder kurtarıcıların yazdığı kitaplar ona ışık tutuyordu ve çoğu zaman o ışık çapı ve markası değişen bir silahı aydınlatıyordu.

Bir kurtarıcıyı kutsal ve üstün yapan temel özellik ölümü göze alabilme cesaretiydi. Bu özellik onu siirsel hatta bazen efsanevi bir kişilik haline getiriyordu. O halk (yani kurtarılanların toplu adı) için ölümü göze almıştı... Gençti... Tam sevdâ çağındaydı... İçinden fıskırdığı kırıç toprağa inat, umut dolu bir filizdi... Ve o, daha güzel bir dünya uğruna girdiği çatışmada vurulmuş ve o kırıç toprağa geri dönmüştü... O halkı için ölümü göze almıştı. O bir kahraman, bir kurtarıcıydı...

Ve o kurtarıcı ölümü göze aldığı andan itibaren öldürmeye başlamıştı...

Kurtarıcıların çoğu bir kurtarılanın çocuğuydu... Kurtarıcılar kurtarılanların baskısından, cahilliklerinden kurtuluş mücadeleye katılmıştı... Yani kurtarıcı önce kendisini aile bağlarından, çevre baskısından kurtarmak durumundaydı.

Kurtarıcının davasında ölüm, her an karşılaşılabilecek sıradan bir durumdu. Bir siirde ölüme "adin kalles olsun" deniyordu ama diğerinde "hos geldin sefa geldin" şeklinde karşılanıyordu. Sanki kurtarıcılar ölümü yaşamdan daha çok seviyordu. Bazen bir iskence seansında (ki bir kurtarıcıya iskence yapan da kendi açısından bir başka kurtarıcıydı), bazen bir kursun marifetiyle ya da pimini bizzat kendi çektiği bir bomba yoluyla ölüyorlardı. Onlar başkaları için hayatlarını veriyordu. O halde başkalarının hayatını da istedikleri zaman alabilirlerdi. Ölen öldürme hakkını kazanmış oluyordu.

Kurtarıcılar, kurtarılanların kurtuluşu için kendilerini ve kurtarmak istediklerini öldürüyordu.

Önceleri kolaydı. Kurtarıcıların inandıkları bazı ideolojiler vardı. Yani öldürmelerin kitapta yeri vardı. Mesela bir kurtarıcı karşı taraftaki bir kurtarıcıyı halk adına cezalandırıyordu ve bunu kitabına da uyduruyordu...

Sonra ideolojiler zayıflamaya başladı. İlk duyulduğunda insanın yüreğine kazınan kimi sözler artık etkisini yitirmeye başlamıştı. Evet biz hâlâ halktık ama yeniden doğmuyorduk ölümlerde. Biz güzel günler, daha

yasanasi bir dünya bahari beklerken asit yagmurlari yagmaya baslamisti.

Cesetler hâlâ genç ve yakisikliydi ama ayni marsi çagristirmiyordu artik kartpostallarda.

Oysa gerçek kahramanlar -ki onlar aslında kahraman falan değil sadece gerçektiler- kimseyi öldürmeden ölüyorlardı... Onlar insani denizleri gezmiş, ermişlerdi. Ama onlar da romantik kurtarıcılar olarak küçümseniyordu. Teorisi zayıftı onların, öldürmeye yetmiyordu. Hatta biraz salak sair muamelesi görüyorlardı. Aslında sadece birilerini kurtarmak için değil, başka türlü yaşayamadıkları için mücadele ediyorlardı. Kurtarma hırsları yoktu. Onlar tüm içtenlikleriyle yoksulluğa karşıydı, kavgada taraflardan birini seçmişlerdi belki ama asıl amaçları kavgayı ayırmaktı. Ama öldürüldüler... Gençciktiler. Ve hiçbir gencecik kimseyi de öldürmemişlerdi. Hayatlarının en derin çukuruna düştüklerinde bile Rodrigo'nun gitar konçertosunu dinleyecek kadar sairdiler...

Geride bıraktıkları son mektuplarında bilinmesini istiyorlardı ki, kalanları utandıracak hiçbir şey bırakmadan gidiyorlardı. Hiçbir annenin yüreğine onulmaz bir acı bırakmamışlardı. Birilerinin kahramaniyken bir baskasının düşmanı olmamışlardı. Hiç kimse ama hiç kimse onların kartpostalları karşısında kötü şeyler düşünmezdi. Onlar sağı solu asip yukarı çıkmıştı, onlar herkesin gerçek kahramanıydı. Aslında onlar kahraman falan değil sadece gerçekti. Ve gerçek olmak kahraman sayılmaya yetiyordu. Ama gelin ve görün ki teorileri zayıftı, öldürmeye değil sadece ölmeye yetiyordu.

Çünkü onlar ölümü, kimseyi öldürmeden göze alacak kadar salaktı.

Gerçek "kahramanlar" o güzel ülkeye gittikten sonra onlardan sonra gelenler meseleye daha hesaplı yaklaştı. Bu seferkiler o kadar saf olmayacaktı. Giderken düşmanları da birlikte götüreceklerdi. Ve Rodrigo'nun gitar konçertosunu pasifist bir beste olarak görüyorlardı...

Ve artık sokaklarımızda bir tek ÖLÜM dolasırmı oldu... Kurtarıcılar ve kurtarılanlar hâlâ vardı ama kimin kimi neden kurtardığı meçhuldü.

Ve kurtarıcılar kurtarıcıları ve kurtarmak istedikleri halk için, halk adına, halkın gözü önünde ve halka rağmen öldürmeye devam ediyorlardı.

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

14-

Sizi tanıyabilir miyiz?

"Eğer çok konuşuyorsanız, çok az şey konuşuyorsunuz demektir!"

G.S. Lavhuk

Hepsi durmadan, dinlenmeden, nefes almadan, düşünmeden, tasınmadan ve hiçbir gereklilik ya da anlam tasıma kaygısı gütmeyen, bagıra çağıra konuşuyor... Bir saniyelik bir es bile onlara dünyanın sonunu hatırlatıyor ve onlar susunca biz dünyanın sonunun o kadar da kötü olmayacağını düşünmeye başlıyoruz.

Zamana karşı boş konuşanlardan, DİCEYLERDEN, VİCEYLERDEN söz ediyorum.

Bazen bir radyonun boş, karanlık kabininde, bazen bir televizyonun inadına aydınlık stüdyosunda boşluğa karşı boş konuşanlardan söz ediyorum.

Onlar herkesle herseyi konusabilir. Onlar herseyi bilir. Herseye karisabilirler. Onlarin her konuya bodoslama girebilmeyi saglayan ehliyetleri vardir. Kendilerini tüm toplumun psikologu zannederler. Evet insanlarımızin psikolojik sorunlari oldugu açıktir, çünkü günün her saatinde en az bir dicey veya viceye canlı bağlantı yapmaktadırlar. Avcılar'dan aradıklarını, yaşlarını ve bazen de mesleklerini söylerler, başka da bir şey söylemezler. Zaten günlük yüz kelime kullanma haklarını doldurmuşlardır ve sıradaki parçayı isteyip telefonu kapatmak en iyisidir. Canlı bağlanan ile boş konuşan dicey arasındaki konuşma tipiktir. Bu konuşma her gün yüzlerce radyo kanalında aynen yaşanmaktadır. Süreç diceyin stüdyo sefine attığı pasla baslar:

DICEY- Evet (Bütün diceyler evet diye baslar söze) bir telefonumuz var...

Evet güzelim bir telefonunuz var, bu yüzden sizi arayabiliyor insanlar. Önce alo deme ve birbirini duyamama konusunda yaşanan klasik bir aksama bölümünden sonra ve arayan gerzege radyosunun sesi sık bir uyarıyla kistirildikten sonra:

DICEY- Sizi taniyabilir miyiz?

Aslında taniyamazsınız! Çünkü bir insani tanımak çok zordur ve zaman isteyen bir süreçtir. Otuz yıl evli kalıp birbirini hâlâ taniyamayan insanlar vardır. Bu yüzden siz yüzünü görmediginiz, sesini bile yarım yamalak duyduğunuz bir insani taniyamazsınız, olsa olsa ismini öğrenebilirsiniz:

ARAYAN- Adım Recep Yarma, Ankara Sincan'dan arıyorum.

Evet bir Arayan'ın isminden hemen sonra söylemesi gereken şey nereden aradığıdır. Bu hem arayan hem aranan açısından son derece önemlidir. Neden önemlidir bilinmemektedir ama önemlidir iste. Hatta eğer bir kaza sonucu arayan nereden aradığını söylemeyi unutursa aranan hemen sorar ve cevabını alır.

Genel kurallardan biri de sudur: Dicey, arayan kişinin her söylediğini mutlaka en az bir kez tekrar eder. Ömekleyelim:

DICEY- Nereden arıyorsunuz beyefendi?

ARAYAN- İzmir'den arıyorum efendim.

DICEY- Izmir'den ariyorsunuz... Kaç yasindasınız?

ARAYAN- Otuzüç...

DICEY- Otuzüç yasindasınız... Evli misiniz?

ARAYAN- Evliyim...

DICEY- Evlisiniz... Ne is yapıyorsunuz?

ARAYAN- Marangozum...

DICEY- Marangozsunuz...

Bu böyle dünyanın en anlamsız tekerlemesi olarak sürer gider. Dicey soruyu sorar ve ikinci soru için zaman kazanmak amacıyla cevabi tekrarlar. Ama kazandigi zamani çarçur eder, çünkü yine amaçsız yararsız bir soru sorar.

Çogunlukla diceylerin programinin bir konusu vardır. Çünkü bos konuşma maratonu bos konusanlari bile yorar hale gelmiştir ve bari belli bir konu etrafında bosuna konusalim diye düşünmüşlerdir. Konular genellikle ask, aldatma, yalan gibi her yönüyle bos konuşmaya müsait şeylerdir. Düşünsenize, bu konularla ilgili incir çekirdegi içinde bile görünmeyecek zerrelikte laflar etmek hangi vatandaşımız için sorun olabilir ki?... Tabii bütün bunlar konuşulurken sürekli ama sürekli bir "Hadi cosalim eglenelim ve hep komik şeyler olsun tanrım" hezeyani yaşanmaktadır. Aslına bakarsanız ben bu sürecin daha eskilere dayandığını ve sayın Erol Büyükburç'la başladığını düşünüyorum (ki yeri gelmişken belirteyim, kendisine devlet sanatçılığı konusunda büyük haksızlık yapılmıştır çünkü sayın Büyükburç bu devlete en yakısan sanatçılardan biridir)... Erol Büyükburç yıllar önce bir gün durup dururken, ortada kayda değer hiçbir sebep yokken "Eglenelim cosalım, haydi gençler hop hop hop" demis ve yukarıda sözü geçen süreci başlatmıştır... Durup dururken niçin eğleniyoruz? Eglenirken niçin "hop hop hop" diyoruz? Bu lafin manası ne? Hadi tamam bazen "lay lay lom" gibi sözler eğlenen kişiler tarafından sarfedilebilir ama "hop hop hop"

nedir? Üstelik sadece eğlenmeniz de yetmiyor sayın Büyükburç'a göre, aynı zamanda cosmamız da gerekiyor. Çünkü gençsiniz ve "hop hop hop" komutunu alır almaz ziplamaya baslamanız gerekir!

Iste sayın Büyükburç'un o talihsiz besteyi yaptığı günden bu yana ülkemizde eğlenmek, gülmek için belli bir sebep arayışı devreden çıkmıştır. Sebepsiz eğlenceler, manasız espriler hayatımızı özellikle radyolar aracılığıyla kusatmıştır. Daha da ötesi, artık diceyin esprilerine gülen insanlara da ihtiyacı yoktur. O kendi mizahi yeteneğine kendisi karar vermektedir. Çünkü elinin altında bir düğme vardır, o düğmeye basınca yüzlerce insan kahkahadan kirlenmektedir. Yani günümüzde mizah mesleği en şanslı dönemini yaşamaktadır. Çünkü gerçekten gülen insanlar devre dışı kalmıştır. İsterse hiç kimse diceyin anlattığını komik bulmasın ne gam, basar düğmeye, gülmekten öldürür olmayan insanları!

Sakin yanlış anlaşılmasın; bu diceylerin tümü boş konuşan, kötü espri yapan insanlar değildir. İçlerinde mana pesinde kusan bir azınlık vardır ve azınlığın haklarından yararlanmaktadırlar...

Tüm dicey ve viceylerin çok geniş bir hayran kitlesi vardır.

Radyo ve/veya televizyonda bir insana hayran olma süreci o insanın ilk programının ilk saniyesinde başlar. Çünkü zaten kalabalık bir kitle radyo ve/veya televizyonun başında durmuş, hayran olmak için birisini beklemektedir. İşte o sıra kim denk gelirse kendisine hemen ailecek bayılırlar. Bu kadar çabuk, bu kadar nedensiz bir hayran kalmayı incelemek gerekir elbette. Çünkü çok az bir kitlenin izleyebildiği küçük bir yerel radyoda, hayatında ik defa mikrofon başında pespeşe üç cümle kurmuş bir insana bile bazı insanlar hemen telefon açıp hayran olduklarını söylüyor. Artık starların hayranlardan daha kalabalık olduğu bir ülkede bu "aniden hayran olma" sendromunu kendine güvensizliğin doruk noktasına ulaşmasına bağlamak acaba abartılı mı olur? Yoksa bu "hayranım" lafı "senden haberim var, hepsi bu" cümlesinden öte bir anlam tasımlıyor mu? Belki de öyledir çünkü henüz ülkemizde hayranı tarafından öldürülmüş ya da ciddi bir saldırıya uğramış herhangi bir star olmadığına göre, bağlılığına hayran kalacağımız bir hayran kitlesi de yok demektir.

Onca megahertz gürültüsü içinde bazen radyoların yasaklandığı dönemi düşünüyorum... Arabaların antenlerine bağlanan öfkeli siyah kurdalaları... Konuşan Türkiye istiyorduk ve Bos Konuşan Türkiye'ye kavusmuş bulunuyoruz.

Herkesin her durumda kendini ifade edis şeklinin aynı olması ne acikli bir durumdur. Her maç öncesi ve sonrası bütün futbolcuların bütün sorulara verdiği cevapların tipatıplığı sizi de delirtmiyor mu?

MUHABİR- Evet Ercan ne diyorsun maç için?

GERİDÖRTLÜDENERCAN- Vallahi zor maç... Puana ihtiyacımız var... Kaybetmeye tahammülümüz yok... İnşallah kazanırız.

Ya da önemli bir penaltiyi gole çevirmiş bir adama soruyorlar.

MUHABİR- Penalti sırasında ne hissettin?

GOLCÜERCAN- Vallahi ne bileyim... Vurdum gol oldu...

"Vurdum gol oldu" olur mu Ercan? Bu kadar basit mi Ercanim? Hayati bu kadar angutça yaşamak seni rahatsız etmiyor mu yigidim? Olay söyle oldu... Sen topu beyaz noktaya koyduğunda yaklaşık on milyon insan nefesini tuttu... Sen gerildin... Ve seninle top arasındaki mesafe birdenbire dünyanın en uzun yolu oldu... Kosmaya başladın... İlkokuldaki teneffüs zilleri geldi aklına... O zaman da böyle hevesle kosardın... Sonra sevdalini düşündün... Defileye yetisebilmiş miydi acaba? En sonunda taraftar geldi aklına, ya kaçırırsan? Bu hafta rahat uyutmazlar artık! Ne sahtekârlığın kalır ne milyarlık esekliğinin... Atmalısın bunu Ercan... Kosmalısın Ercan, seni civil civil bir eğlenceye ulaştıracak teneffüs zilini çaldırmalı ve ilkokulun bahçesinden tribünlere doğru kosmalısın!

Birbirleriyle konuşur, paylaşır gibi yapan ama konuştuğunda susan, sustuğunda yalnızlaşan, yalnızlaştıkça güvensizleşen insanların diyarında yayınımız yirmidört saat devam etmektedir... Pardon bir telefonumuz var... Alo? Sizi tanıyabilir miyiz?

Peki bir insan bir dicey veya viceyi niçin arar?

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

15-

Bahçemdeki erik ağacı

Bu sabah, tepemde dalları hayat yüklü bir erik ağacı, nemli toprağa çıplak ayakla basarak ve geçmiş pısmanlıkları yeni korkulara ulayarak dedim ki; haydi yüregim! İşte yeniden toprağa ve hayata asık olma zamanı!

"... ben her bahar pısman olurum

güneşe kanar baharlarım

oroşpu bir gülüşün gamzelerine

yaprak yaprak teslim olurum..."

Y. Cumhuri

Hiçbir yere doğru düzgün ugramadan, ugrasa bile kendini törpületecek, nasirini kalınlaştıracak pısmanlıklar ve an'ı uzatacak sevinçler toplamak için az biraz duraksayan ve sonra stabilize yolda seyrine devam eden bir ömür geçip gitti sandım bu sabah...

Çok uzak bir dagkente başlayan, sonra Anadolu'nun ortasında, bazen sebepsiz görünen ama dünyanın en sevgili sonbaharlarını yasatan o büyük baskente yeseren ve ardından dünyanın en dolambaçlı, en sahtekâr ve en güzel seherinde sürüp giden bir ömrün sonuna yöneldiğimi düşündüm bu sabah. Henüz otuzlu yaşların başında ama davetsiz gelmiş bir baharın tam ortasında...

Bahçeme nisan gelmiş, hiç haberim olmadı. Her nisana hazırlıklı olamıyor insan. Ne bir sevda hazırlığımız var, ne de umut veren bir girişim... Bilsen bir yerlerden bir şeyler uydururduk. Hakiki bir ask değilse de nisani idare edecek bir didişme ayarlardık belki, ama olmadı.

Yine yeni ve asksiz bir baharın kapısında buldum kendimi. Her yerden hayat fısırlıyordu ve ben yalnızdım... İçimdeki filizlerde tuhaf bir sonbahar yorgunluğu varken bu sabah ve durup dururken dedemin bahçesiyle buluştum.

Toprağın rutubetini koklayıp içimin en gizli yerlerine ulaştırdım. Gökyüzüne bakıp yeşil bir yaşamak için uzun uzun gerindim.

Onca beton yilin ve sentetik serüvenin ardından yalansız toprakla karşılaştım bu sabah. Çıplak ayakla yürüdüm nemli toprağın ve uzak geçmişimin üstünde...

Dalları suyun üstünde (yani bir öpüşmenin en güzel yerinde) dururdu erik ağacının. Havuzun suyunda cilvelerirdi dalından zamansız düşen, sırasını sasırmış, yeşil, eksi ve çocukluğumun en iyi arkadaşı erikler. Nereden bilebilirdim o zaman bütün askerlerin o erik tadının yeniden anımsanması olduğunu? O yıllarda bilemezdim elbet dedemin bahçesinde geçirdiğim günlerin hayatımın en uzak hasretine dönüşeceğini...

Yaz sonu, okulun açıldığı ilk günlerde, Ankara'nın en ayva zamanlarında yani, "Yazı nasıl geçirdiniz, yazınız" ödevlerinde anlattığım tek öyküydü dedemin bahçesindeki yeşil yaşamaklar. Yerelmasını dalından, yaprağından tanıdığımız günlerdi. Ciddiye alın, kolay iş değildir yerelmasını toprağın yüzünde tanımak. Zaten ben de çok sonradan anlayacaktım bunun humuslu bir maharet olduğunu... Ve çok yenilgi sonra anlayacaktım en gerçek sevdanın insanla toprak arasında yasandığını. Ölüm gibi bir kavuşma başka nasıl ve kiminle yasanabilirdi ki?

Ölüm dışındaki tüm kavuşmalarda belli belirsiz bir ayrılık tadı vardı çünkü. Baharın hem sevda hem ayrılık tadı tasması gibi. Her sevinç uzak bir hüznü hatırlatır ya, öyle işte. Biz o hüznünden kurtulduğumuza, onu geçmiste bıraktığımızı seviniriz aslında. Oysa hiçbir acı bıraktığımız yerde kalmaz; yanımızda tasir, yeni

baharlara ekleriz. Erken açan filizlere soguk vurur birden. Güneşe güven olmaz çünkü, zamansız dogar bazen ve dolandırır yüregimizdeki tomurcuklari...

Yalınayak ve kent yorgunu bir yürekle topraga bastim bu sabah. Etrafta bahar... İçimde nedensiz bir yaprak dökümü... Hep yanlış hesapliyorum yasimi... Bir nisan ayi civiltisi için yasli mi sayilirim artik? Herkeste bir kir gezintisi telasi varken ben saçima düşen kirlari sayiyorum. Henüz otuzlu yaslarin basinda ama habersiz gelmiş bir baharin tam ortasındayken...

Oysa temiz bir ask için hersey hazirmis gibi görünüyor: Güneş en samimi ikliminde, ağaçlarda sevgili filizleri, deniz en yosma maviligine kusanmış ve kuslar her sevda anina şahitlik yapmaya tesne...

Disarida sevgili bahar... Liseli defterlerde siir izdihami... İlk bakışmalarda güzelim kalp spazmlari... Ağaçli yollarda yürürken ipe sapa gelmez sözler yüzünden bosluga savrulan genç kahkahalar... Bazen bir belediye otobüsünde gürültülü kahkahalar atan bir gruba rastlarsiniz ve muhtemelen kizarsiniz onlara. Oysa onlar otobüsün içindeki bahari temsil etmektedir. Geri kalanlarda bir kis suskunlugu vardır.

Baharin gürültüsü rahatsız eder bütün kislari.

Bu sabah bahçeye çikip yeşil yaşamaklar için gerinmeden önce içime kiragi düşmüştü benim de. Hiç hesapta yoktu bu gürültülü nisan günü. Aklımda sebepsiz bir yaprak dökümü... Ama çıplak ayakla topraga basınca birden dedemin bahçesinde buldum kendimi... O havuz, o eksi erik tadi.

Ne dedemin bahçesindeyim şimdi, ne de dallari degiyor erik ağacinin suya. Öksüz kalali çok oldu dedemin bahçesi. Kimse su vermiyor çocuklugumun havuzuna. Dedemler beton ve caddeüstü bir hayata tasindi... Ve seftali ağaçlarının hüznü sarkisini söyleyen de dinleyen de kalmadi artik.

Ama ben bu sabah aradan bir gençlik geçtikten sonra çıplak ayakla topraga bastim. Tepemde dallari yüklü, tepemde dallari güleryüzlü bir erik ağaci... İşte o zaman hâlâ toprakla dost olmak mümkün diye düşündüm. Sanki ben hep aynı yerde durmustum da bütün yaşamaklar yanımdan geçip gitmişti. Ben hâlâ dedemin bahçesindeydim ve hâlâ erik ağacinin dallari suya düşüyordu bir sevgilinin saçlari gibi.

Bu sabah, tepemde dallari hayat yüklü bir erik ağaci, nemli topraga çıplak ayakla basarak ve geçmiş pismanliklari yeni korkulara ulayarak dedim ki; haydi yüregim! İşte yeniden topraga ve hayata asik olma zamanı!

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

16-

Kirilgan

Sen... Ağlamaya bahane istemeyen, her daim insan gibi hiçkirabilen... Profesyonel incinen... Kirilgan. Zor günler değil mi? Kaba saba günler... Sen, sana söylenen cümlelerin her virgülünde bir nakis zarafeti ararken, sinir sistemi olan hiçbir canlıyı yemezken sen, ne zor günler değil mi?

Senin asıl adın Kirilgan. Alnında yazıyor... Gözaltlarına islenmiş hatta mor alfabetiyle hüznün...

Sen... Ağlamaya bahane istemeyen, her daim insan gibi hiçkirabilen... Profesyonel incinen... Kirilgan.

Zor günler değil mi? Kaba saba günler... Sen, sana söylenen cümlelerin her virgülünde bir nakis zarafeti ararken, sinir sistemi olan hiçbir canlıyı yemezken sen, ne zor günler değil mi?

Sokaklar sana göre degil. Bu konusmalar, hatta bu Türkçe bile sana göre degil. Hiçbir cadde düzenlemesi sana göre yapılmamis. Sen hesapta yoksun Kirilgan! Bütün hesaplar ortalama insan üzerine yapılmis. Seçen, seçilen ve seçmen onlar... Onlar bir yolda agaci ya da yesili sart kosmuyor. Geçebilsinler yeter. Ya da bir yemekte sanatsal bir siklik aramiyorlar. Doysunlar yeter... Oysa sen öyle misin ya? Sen önce en az on dakika izlemelisin sarabin kadehteki durusunu! Nasil mucizevi bir kirmizi olduguna sasarak ama sarabin -kirmizisinin elbette- askin meyi olmasini uygun bularak... Kirmizi çünkü, daha ne olsun! Acinin renkçesi!

Oysa sarap deyince onların aklına sur dibindeki kesler geliyor. Hos sen bahsettikleri kesleri de, kendi yamsal alanlarında mutlu insanlar olarak görüyorsun. Igrenmiyorsun. Herkes mutlulugun pesindeyse eger, onlar bizden bin sise daha yaklasti mutlu sona diye düşünüyorsun. Çünkü her sarap ehli biraz kirilgandır, bunu biliyorsun.

Ölüleri seviyorsun sonra... Siir yazmis, yazmamis, icat yapmis, yapmamis, bomba koymus, koymamis bütün ölüleri seviyorsun. Ölülerden hinç alanları anlamiyorsun. Nasil oluyor da teröristler ölü olarak ele geçiriliyor anlamiyorsun. Peki bu ölü olarak ele geçirilenler ne olarak gömülüyor! Bir terörist öldükten sonra da terörist midir? Bir ölü nasil terör eylemi yapabiliyor?

Insan öldüren ölüler mi var? Korku filmi mi çeviriyorsunuz yoksa benim devletim artik reenkarnasyona mi inaniyor? Bir idam cezasini kaç kez infaz edebileceginizi saniyorsunuz ki? Neden gencecik, çürümüs ölü bedenleri yanyana dizip dünya aleme gösteriyorsunuz? Neden, en azından ölü genç kızların üstünü örtmüyorsunuz? Onların çiplakligi sizi utandırmiyor mu? Neden? Ölülerden ne istiyorsunuz? Önce düşmani vurup sonra mezari basında böğüre böğüre ağlayan kahramanlar yaşamayacak mi bir daha? Reenkarnasyon onlar için geçerli degil mi? Ölüleri rahat birakin. Onlara saygılı davranin. Onlar öldü. Korkacak bir sey yok artik. Bu kardes talanında hepsi bizim bahçemizin çocukları degil mi?.. Ölen, öldüren... Madem ki bu ölmeler öldürmeler bitmiyor, bari gelin ölülerimizi ayni saygiyla gömelim. Matemimizde ortak olalım. Agitlarımız kardes degil mi artik yoksa? Birbirimize taziyeye gidelim. Ağlayici kadınları olalım acili evlerimizin!

Bosuna bagiriyorsun Kirilgan, duymuyorlar. Zaten biraz daha bagırırsan sana da terörist diyebilirler. Oysa sen sinir sistemi olan hiçbir canlıyi yemiyorsun bile. Farketmez, çünkü onlar o kadar çok bagiriyor ki kendi seslerinden baskasını duymaz olmuşlar.

Senin asil adın Kirilgan. Dudaklarının titrekligiden belli. Yanlis ülkenin hatta yanlis dünyanın zamansız gelmiş çocugusun sen. Öyle tuhafsın ki her ölüme ama her ölüme ağlıyorsun... Zalimin de mazlumun da aci sonu seni ayni oranda üzüyor artik. Hatirliyorsun hâlâ Çavusesku'nun cellatlarının karsisindeki çaresizligini... Ve tanrı kamerayı yarattı diyorsun kendi kendine. Yasasin artik istedigimiz kadar

zavallılaşabilir ve bunu gizli veya apaçık kamerayla tesbit edebiliriz! Çünkü artık her boydan her çeşit kameramız var. Görme duyumuzu -ki en kolay kandırılabilir- bütün duyularımızın önüne çıkarabiliriz artık! Yasasin, dünyamızı istedigimiz kadar igrençlestirebiliriz! Bir tabak popcorn esliginde infazlari seyredebiliriz!

Yanlis kameraya konusuyorsun Kirilgan, seni çekmiyorlar. Dedim ya sen hesapta yoksun. Bu televizyon haberleri, programlar senin için yapilmiyor. Reyting hesaplarında sen yoksun. Sen yasamiyorsun Kirilgan. Bunlarin tümü onlar için yapiliyor. Onlarin sevdiği program, onlarin sevdiği haber yapiliyor. Bir haberi sevmek ya da sevmemek ne demektir sen anlamiyorsun ama, onlar anliyor.

Sevmek... Sihirli kelimeyi kullandim galiba? Duyunca yüzünden gri bir bulut geçti de... Hangi yagmura gidiyor acaba? Seni en çok kiran sözcük degil mi? Sevgi... Sevmek... Birini, bir seyi, bir yeri sevmek... Vatani sevmek mesela. Bunu da çok anladigin söylenemez degil mi? Yani eger bu, Istanbul disinda Istanbul'suz yapamamaksa, Bogaz'da bir balik - raki aksaminin hasretiyle kederden gebermekse, mesela Isveç'te, söyleyecek bir sey yok galiba, tam olarak böyle degil istedikleri. Evet evet onlar ISTIYORLAR... Senin sevgini tartiyorlar. Vatani onlar gibi ve onlarin istedigii kadar sevmen gerekiyor. Aslında görülmez bir yazı var sinir kapılarında yurdun. SEVMEK MECBURIDIR! SEVMEYEN DEFOLSUN GITSIN!

Sen de bagirip duruyorsun; sevmenin mecburiyeti olur mu, mecburiyet diye bir sözcük kullanilir mi yürek mesailerinde? Bu toprak parçasini sevillecek bir yer yapalım önce!.. Ve sonra kimsenin seni duymayacağı bir kuytuya saklanıp, belki de iki damla gözyasi esliginde ve muhtemelen ikinci raki dublesinden sonra -ki sarap askin içkisiyse raki da hasretindir- sızili bir cümle düşüyor agzından yere:

Ey benim üç tarafı hüznlerle çevrili yurdum, umurunda mi bilmiyorum ama, seni seviyorum.

Aslında sen iyi bir adama benziyorsun Kirilgan. Kimseye bir zararın yok en azından. Ne aci degil mi, zararsız olmak iyi olmaya yetiyor. Çünkü etrafta birsürü yasam zararlısı var ve tarım bakanlığı henüz bunlara karşı ciddi bir tedbir almış degil...

Yani diyeceğim su ki Kirilgan, bu kadar takma kafana... Hiçbir seyi de üstüne alınma. Çünkü dedim ya, sen hesapta yoksun. Hiçbir seyi seni düşünerek yapmiyorlar! Ne televizyonları, ne gazeteleri, ne savasları...

Senin asil adın Kirilgan... Alnında yazıyor.

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

17-

Gidin artık gidiiiiiiiiiiiiiiiiin!

Kovuldunuz! Hepiniz! Hadi kalkın... Beyleer.. Aloooo... Size söylüyoruz. Kalksanıza kardesim! Allah allah! Niye kalkmıyorsunuz beyler? Ya, gitsenize yaa... Baba sunlara bir sey söyle yaa. Hadi BABA önce sen git de, yolu göster sunlara yaa..

Anlamanız için daha ne yapmamız lazım bilmiyoruz ki... Oy veriyoruz anlamıyorsunuz, vermiyoruz anlamıyorsunuz. Uzatılan mikrofonlara haykırıyoruz ise yaramıyor, konuşuyoruz olmuyor, susuyoruz dolmuyor... Ne yapmamız lazım? Yani çekip gitmeniz için ne yapmamız lazım kardesim!!! Illa polis mi çağıralım? Tatsizlik mi çıksın yani?

Sikildik kardesim!

Konusmalarınızdan, mimiklerinizden, saçlarınızdan, gözlerinizden, dudaklarınızdan, el kol hareketlerinizden, hamasi konuşmalarınızdan, kavgalarınızdan, küsmelerinizden, yalanlarınızdan SIKILDIK!

Biz öyle herseyi herkesin yüzüne karsi ökütleme yöntemiyle söyleyemiyoruz, efendiyiz falan diye, bu kadar da zulmetmenin manası yok ki... Ama yeter! Sizden, tümünüzden ve en çok lider durumunda olanlarınızdan çok ama çok sikildik.

Biz artık siz konuşmaya başlamadan ne diyeceğinizi biliyoruz. Sizi ezbere biliyoruz. Birbiriniz hakkındaki fikirlerinizi de biliyoruz. Herseyi bizim için yaptığınızı (ne yaptıysanız), hizmet askıyla kavru lan insanlar

olduğunuzu da biliyoruz ama artık biz hizmet istemiyoruz. Bize hizmet etmeyin. Madem ki biz patronuz, kovuldunuz arkadaşlar! Biz aslında anlayışlı ve sabırlı bir patronuz. Kimseyi kırmadan halletmek isterdik bu işi. Kendiniz durumu anlayın ve istifa edin diye neredeyse otuz yıldır bekliyoruz. Ama artık günü geldi. KOVULDUNUZ! Hepiniz! En iyiniz kimse önce o gidecek!

Şimdiye kadar yaptıklarınızı unutmaya çalışacağız. Söz vermiyoruz ama uğracağız. Özel günlerde, Cumhuriyet bayramlarında filan yine protokollerde yeriniz olacak merak etmeyin. Protokolsüz yaşayamayacağınızı biliyoruz. Hatta 23 Nisan'larda yöntemi değiştireceğiz. Artık çocuklar değil, siz gelip bir günlüğüne yine eski koltuklarınıza oturacaksınız! Alt tarafı bir gün canım! Ne kadar tahribat yapabilirsiniz ki? Tamam belki de yarım gün yaparız o işi, düşünmemiz lazım...

Hepinize nefis kaymaklı tarafından emekli maaşları bağlayacağız. Siyaseti bırakarak memlekete en büyük hizmeti yapmış insanlar olarak size birer özel nisan bile takarız. Üstün hizmet madalyasından üçer tane vereceğiz size. Biri görevden ayrıldığınız için, diğerleri bir daha dönmeyeceğiniz için. Bakın eğer istediğiniz ihale falan türünden otlanmalarsa, o konuda da her türlü fedakârlığa hazırız. Hepinize bu ihalelerden doğan zararınızı tazmin için söyle kalın birer ikramiye vermeyi düşünüyoruz. Bu konu için bir referandum (Hatırladınız mı referandumu? Hani sizin yapmaktan hiç hoşlanmadığınız şey. Hatırlamadınız.. canım bu, mesela Kürtler'e Kürtler'le ilgili bir şeyi sormak gibi bir şey.. geçelim) yapmaya hazırız. Bu parayı toplu olarak bir seferde verip uzun vadede kâra geçeceğimizi düşünüyoruz. Buna ilaveten hayatınız boyunca, fikir beyan etmediğiniz tüm memleket sorunlarıyla ilgili ekstra prim de alacaksınız! Sorun basına bir rakam tespit edip size törenle takdim edeceğiz. Malum tören seviyorsunuz ya, o bakımdan.

Yetmez mi diyorsunuz? Peki. Bunlara ilaveten kullandığınız her yeni sözcük için de para vereceğiz... Zaten "bu meyanda," "binaenaleyh," "hattı zatında," "esas itibarıyla," "filhakika," "sizi temin ederim" ve benzeri lafları bir daha duymamak için her şeyimizi vermeye hazırız. "Her şeyimiz" derken, sizin almayı unuttuklarınızdan bahsediyoruz tabii... Ama illa "biz Kit isteriz" dersanız sizin için ülkenin bazı bölgelerini Kit Alani ilan eder, hepimizi oraya toplarız, siz de kendi doğal ortamınızda mutlu mesut yaşarsınız.

Kusura bakmayın belki biraz kirici oluyoruz ama bunları söylemenin zamanı gelmişti. Gerçi size bir şey olmaz, suratınızda bir yüz tasımadığınız için bu lafları da sorun etmezsiniz. Ama bu sefer ciddiyyiz. Kovuldunuz! Çünkü hepimiz birer PROFESYONEL BASARISIZ olarak çalıştınız ve hangi patron olsa sizi kovardı. Şimdi burada biz bizyiz, birbirimizi ağırlamanın da manası yok: İçinizde epey kalabalık bir hirsiz topluluğu da var. Durun canım hemen öyle "ispat et serefsiz" falan diye yırtınmanıza gerek yok. İspat falan etmek istemiyoruz. Hatta bu çaldıklarınızı geri vermenizi ya da isledığınız suçların cezasını çekmenizi de istemiyoruz. Sadece gidin! Hızlı bir şekilde ve mümkün olan en kısa süre içinde gidin. Bırak bir şey istemeyi, az önce de söyledik, üste para veriyoruz kardesim daha ne istiyorsunuz!

Gidisinizle ilgili bütün ayrıntıları düşündük. Gidis Günü -ki biz o günü kusura bakmazsanız Demokrasi Günü ilan edip her yıl kutlamayı düşünüyoruz- yapılacak törende tek tip bir konuşma yapacaksınız. Tıpkı meclise girerken yaptığınız yemin töreni gibi. Hepiniz birer birer kürsüye gelip aşağıdaki metni okuyacaksınız:

"Milletin varligi ve bagimsizligi, vatanin bütünlüğü, kamu ihaleleri, ekonomi, laiklik ve benzer konularla hayatim boyunca ilgilenmeyecegime, bir daha hiçbir seçime girmeyecegime ve meclis binasi ya da devletle ilgili herhangi bir binaya arkadas ziyareti sebebiyle bile olsa girmeyecegime, herhangi bir parti çalışmasına katılmayacigima, Türk lirası ve Amerikan dolari üzerine yemin ederim!"

Iste bu kadar. Bu metni okuyup gideceksiniz ve umariz ki sizden bir daha haber alınmayacak. Biliyoruz, içinde okumayı bilmeyenler de var. Böyleleriniz için devlet tiyatrosundan bir oyuncu kürsüde bulunup sözkonusu kisilere dublaj yapacak. Bunun size degilse de biz dinleyenlere büyük faydası olacak. Zira, "laaaklik" demenizden içimize fenalık geldi. Sirasi gelmisken sorayim; bu kelimeyi söylemek bu kadar mi zor? Baktiniz söyleyemiyorsunuz ve herkes sizinle dalga geçiyor, gider söyleyebilen birine sorar öğrenirsiniz. Bir kelimeyi düzeltmeyen adam memleketi nasıl düzelterek, sorusuna cevap bulamayan bizler de rahatlardik, o bakimdan sordum...

Sikildik ağbiler. Sizinle ilgili yapılan skeçlerden, anlatılan fıkralardan bile sikildik. Sizle ilgili anlatılan hiçbir sey bize artık komik gelmiyor. Canimizi yaktiniz çünkü! Biz artık gencecik ölümler görüyoruz gravatlarinizin desenlerinde. Ağlayan anneler. Yani anlayacaginiz durum ciddi ama yine de size kibar davranmaya çalışıyoruz. Bizi biliyorsunuz, biz iyi olsun kötü olsun bütün tiyatro oyunlarını ayakta alkislayacak kadar iyi niyetli, bagıslayıcı, çabuk unutan bir patronuz ama bizim bile sabrimizin sinirina gelmiş bulunuyorsunuz. Zaten sabrimizin bu genisliginden dolayı yapabildiniz bütün bunları, yani kabahatin çoğu bizim demeye de dilim varmiyor ama... Evet tamam sizi biz seçtik, kabul ediyoruz. Ama şimdi de seçmedik! Seçince meclise giriyorsunuz ama seçmeyince çıkıyorsunuz!

Ama neyse artık bunları konuşmanın gereği yok, çünkü gidiyorsunuz. Çünkü kovuldunuz! Hepiniz! Evet evet hepiniz! En iyiniz, en çalışkanınız kimse o önce gidecek... Hadi kalkın... Beyleer.. Aloooo... Size söylüyoruz. Kalksanıza kardesim! Allah allah! Niye kalkmıyorsunuz beyler? Ya, gitsenize yaa... Baba ya sunlara bir sey söyle yaa. Hadi Baba yolu göster sunlara yaa... Hadi Baba, önce sen...

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu

Bilinçlendir Hanım

18-

Haybeden gerçeküstü konuşmalar!

ADAM- Sen saçına bir şey mi yaptın?

KADIN- Nasıl yani?

ADAM- Yukarıya toplamışın?

KADIN- Haa... Evet...

ADAM-

KADIN- Eeee?

ADAM- Ne eesi?

KADIN- Güzel olmamış mı?

ADAM- Ne?

KADIN- Neden bahsediyoruz biz?

ADAM- Neden bahsediyoruz?

KADIN- Saçından.

ADAM- Ne olmuş saçına?

KADIN- Ben de onu sana soruyorum, ne olmuş saçıma?

ADAM- Bir şey olmamış.

KADIN- Sen az önce neden saçımı topuz yaptığımı sormadın mı?

ADAM- Sormusumdur.

KADIN- Sormussundur! On saniye önce konuştuğun şeyi hatırlamıyor musun?

ADAM- Hatirliyorum tabii canim.

KADIN- Neden o zaman sormusumdur diyorsun?

ADAM- Canim lafin gelisi söylemişimdir!

KADIN- Sormusumdur! Söylemişimdir! Istersen kendinden emin olduğun bir zaman görüselim.

ADAM- Yahu saç lafini lafin gelisi söylemişimdir diyorum.

KADIN- Yani o laflar bir yerden bir yere gidiyordu, yol üstünde senin agzına ugradılar, sen de o lafları bana yönlendirerek canımı sikmak istedin öyle mi?

ADAM- Senin canını niye sikmak isteyeyim?

KADIN- Olur ya bazen canım. İnsanın canı durup dururken bir şey sikmak ister. Hatta bu ihtiyacı karşılamak için stres topları bile satılıyor. Yani insanlar yanlış şeyleri sikmasın diye... Senin yaptığın gibi.

ADAM- Ne yaptım ben?

KADIN- Hiç... Günümü berbat etmek üzere mükemmel bir başlangıç sadece.

ADAM- Hayatım iyi misin sen?

KADIN- Kötü mü görünüyorum? Özellikle saçlarımı soruyorum tabii!

ADAM- Allahım kadın saç takti!

KADIN- Hayır Allahım asıl saç takan o!

ADAM- Ben saç falan takmadım!

KADIN- Vaay...

(Ve erkek sesini yükseltmesi gereken anın geldiğini düşündü)

ADAM- Ben bağırmiyorum!

KADIN- Özür dilerim seni sen zannettim.

ADAM- Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun?

KADIN- Hayır ben tahrik falan etmek istemiyorum. Bu tartışmayı ben başlatmadım zaten!

ADAM- Hangi tartışmayı hayatım, biz tartışıyor muyuz?

KADIN- Evet... üstelik tartışmaya başlayalı epey oldu... Su anda tahmin ediyorum ikinci sayfanın ortalarında filaniz...

ADAM- Peki konumuz ne?

KADIN- Genel olarak "bir kocanın karısının özgüvenini yok etmeye yönelik ustaca ignelemelerine karsi alınmasi gereken önlemler bienali" diyebiliriz.

ADAM- Ne ignemesi kadin?

KADIN- Kadin mi? Iste! Erkek içindeki Osmanli dönemi hasretini disa vurdu. Devam et, seni dinliyorum

ERKEK!

ADAM- Allahim ne söylesek kabahat! Simdi de kadin lafi mi batti?

KADIN- Benim yaklasik otuzüç yıldır bir adım var. Evet kadının ama diğer kadınlarla karıştırılmayalım diye bir özel isim almışım. Dahası senin kullandığın cümle yapısı içinde kadin, bir tür hayvan ismi anlamına geliyor. Zira biz tanımadığımız köpeklere köpek diyoruz. Tanidiklarımızın birer adı vardır.

ADAM- Sen otuzyediyasındasın.

KADIN- Ben otuzüç yasındayım!

ADAM- Ama yasitların otuzyediyasında.

KADIN- Sen de kırk yasındasın adı adam.

ADAM- Ben zaten yasımı küçültüp skeç konusu olmaya çalışmıyorum.

KADIN- Beni artık sevmiyorsun değil mi?

ADAM- Artık emin olabiliriz, sen delirdin. Yahu nerden çıkardın şimdi bunu?

KADIN- Peki tamam peki... Sakin oluyoruz ve bastan alıyoruz...

ADAM- Hayır, hayır yalvarırım bastan almayalım. Tekrarını kaldıramayacağım!

KADIN- Iste beni asıl deli eden huyun bu biliyor musun?

ADAM- Hangisi?

KADIN- Tartışmayı başlatacak ilk kışkırtıcı cümleyi söyledikten hemen sonra yani ikinci cümleden itibaren o tartışmayla hiç ilgisi olmayan adam pozuna girmenden söz ediyorum! Sürekli ama sürekli aynı şeyi yapıyorsun!

ADAM- Neyi yapıyorum?

KADIN- Bak yine başladın!

ADAM- Neye başladım?

KADIN- Yahu ben kendi kendime mi kavga ediyorum?

ADAM- Demin tartismaydi simdi kavga mi oldu?

KADIN- Evet oldu. Ve sen bu sinir bozucu tavrini sürdürürsen birazdan cinayet boyutuna varacak.

ADAM- ...

KADIN- ...

ADAM- Sigarayı bırakmıştın...

KADIN- Ates var mı?

ADAM- Yok... Zaten bizim atesten ziyade ateskese ihtiyacımız var.

KADIN- ...

ADAM- Aaa gülebildiğini bilmiyordum...

KADIN- Güldüğüme bakma, komik değildi... Peki sana kalırsa bu bir tartışma değil öyle mi?

ADAM- Tabii ki değil hayatım. Bunun için en az bir tartışma konusuna ihtiyaç var.

KADIN- O zaman normal bir konuşma boyutunda en baştan başlayalım. Sen odaya geldin ve ne dedin?

ADAM- Saçındaki değişiklik dikkatimi çekti ve onunla ilgili bir soru sordum.

KADIN- Ne sordun söyle?

ADAM- Saçını topuz mu yaptın dedim?

KADIN- Hayır kesinlikle hayır! Öyle söylemedin. Yüzünde son derece eksi bir ifadeyle hatta belki biraz iğrençlikle karışık "sen saçına bir şey mi yaptın" dedin! Cümlelerin yapısına dikkatinizi çekmek isterim. Sen saçına bir şey mi yaptın! Saçından mı bahsediyorsun annenden mi belli değil... Yani geçen gün yanıma gelip "sen anneme bir şey mi söyledin, içeride ağlıyor da" dediğinde beliren ifade vardı yüzünde.

KADIN- ... iste beni asıl delirten de bu oldu zaten!

ADAM- Hastasın sen...

KADIN- Bunu beni incitmek için söylüyorsun.

ADAM- Doktor da olsam aynı şeyi söylerdim, sen bir obsesifsin.

KADIN- Eserinle övünebilirsin o halde...

ADAM-

KADIN- Sigarayı birlikte bırakmıştık.

ADAM- Ne yaptın atesi?

KADIN- Ateskesin yaninda olacakti? Yok mu? Birlikte gittiler demek ki... Niye glmyorsun? Ben sen söyleyince glmstm. Üstelik bu kadar da komik degildi.

ADAM-

KADIN- Gldn... Glmesen daha mi iyiydi acaba? Disetlerin görünüyor da... Peki hadi gel tatliya baglayalim su isi...

ADAM- Baglayalim bakalim...

KADIN- Saçimi neden sordun? Kötü m olmus?

ADAM- Yoo...

KADIN- Dogruyu söyle begenmedin iste...

ADAM- Hayir canim gerçekten dsnmedim bile... Sadece degisik geldi.

KADIN- ISTE! Sorunu bulduk! Umursamazlik! Umrunda degil saçimin sekli! Çünkü ben senin malinim, benim her halime alistin! Sevgilim bana söylemek isteyip syleyemedigin bir sey mi var?

ADAM- Ne gibi?

KADIN- Ne bileyim mesela "baska bir kadin var," "baska bir erkek var" ya da "son seçimde mhp'ye oy verdim" gibi... Bu kadar oy aldiklarina göre birimiz vermis iste!

ADAM- Bu o kadar kötü m yani? Ben zaten bahçeli bir devletimiz olsun istemisimdir.

KADIN- Bu espriye gldgm farzedelim.

ADAM- Sen hastasin.

KADIN- Sanirim ayni serviste yatacagiz.....

KORKARIM SÜRECEK...

Yilmaz ERDOGAN- Yavrunu

Bilinçlendir Hanım

19-

Haybeden gerçeküstü konuşmalar II

ADAM- Hayatım senin çabalarını takdirle karşılıyorum ama hayat yeterince zor. Yani senin bu kadar ugrasmana gerek yok!..

KADIN- Ne için ugrasmama gerek yok?

ADAM- Bir cümleyi ilk söylendiğinde anlamak için... Yapamıyorsun!

KADIN- Ne diyorsun sen be?

ADAM- Cümlelerin sonundaki o "be" ne kadar da sirin durdu öyle, nerden aldın?

KADIN- Senden almıştım hatırlamadın mı? Ben senden aldığım güzide sözcükleri atmıyorum, saklıyorum. Mesela çok güzel "ulan"larım da var. İster misin bir tane?

ADAM- Ben sana ne zaman "ulan" dedim sorabilir miyim?

KADIN- Bilmem, sorabilirsin herhalde.

ADAM- Ben sana ne zaman ulan dedim?

KADIN- Bak sorabildin iste!

ADAM- Peki sen cevap verebilecek misin?

KADIN- Tabii... Bu konuyla ilgili kesin bir tarih vermek zor ama istersen hemen hemen her gün diyelim.

ADAM- Yani ben sana her gün ulan mı diyorum?

KADIN- Evet... Neden sasırmış gibi yapıyorsun? İlişkimizin üçüncü sevismesinden sonra sen kibarlığı bıraktın... Zaten öyle pek de tiryakisi olmadığın için bırakmakta fazla zorlanmadın.

ADAM- Ben öyle bir üçüncü sevisme hatırlamıyorum.

KADIN- Çok normal. O kadar kısaydı ki... Zaten ben de hayal meyal hatırlıyorum.

ADAM- Hah! Simdi de cinsel hayatimiz problem oldu.

KADIN- Bizim öyle bir hayatimiz yok... Neyse bu konuyu konuşmak istemiyorum. Bir ölünün arkasından konuşmak doğru olmaz.

ADAM- Kimmis bu ölü?

KADIN- Özür dilerim. Amacım sana ölmüş bir parçanı hatırlatıp üzmem degildi. Dikkat ettiysen bu konuda konuşmak istemediğimi de söylemişim. Neyse ben bunu sorun etmiyorum... İnsanoglu her gidenin yokluguna alisiyor. Senin idrar yolların açıksa mesele yok. Hem bir de iyi tarafından bak, cinsel hayatimiz olmadığı için kültürel faaliyetlere daha çok zaman ayırabiliyoruz! Ama sanırım en geç yarın erotik bir film seyretmem lazım.

ADAM- Ne demek istiyorsun sen be?

KADIN- Be'yi geri veriyorsun demek. Sende kalabilirdi ama neyse...

ADAM- Konuyu dağıtıp beni sinir etme. Biz daha dün değil önceki gün sevistik seninle!

KADIN- Hayir sevismedik. Biz tesebbüs asamasındayken seni geri zekâli arkadaşın Hayri aradı, yaklaşıp yirmidört dakika atyarısı konuştunuz. O sana Troya tek olur dedi, sen de hayir ağbıçığım oraya çok at yazmak gerekir dedin ve bu nefis konuşma böyle sürüp gitti. Bu siirsel sohbetin etkisinden olacak, uyuyakalmışım.

ADAM- Nitekim Troya açık ara aldı yarısı. Bosu bosuna bir sürü at yazdık.

KADIN- Efendim?

ADAM- Öyle olmadı canım. Telefon çaldığında ben daha açmadan sen tuhaf bir havaya girdin. Sanki kendimi ben aramışım gibi. Ben daha Hayri ne haber demeden sen horlamaya başladın. Bu horlamanın siirselliğinden olacak, kendimi atyarısına vermişim. Son bir şey daha: Hayri geri zekâli değil.

KADIN- Bak biz seninle herşeyi tartışma konusu yapabiliriz, bir tek şey dışında, o da Hayri'nin geri zekâli oluşudur. Çünkü bunun aksi yönde bir tek uzman görüşü yoktur, olamaz da!

ADAM- Unutma ki o bir yayınevi sahibi.

KADIN- Evet ama atların anlayacağı düzeyde kitaplar basıyor.

ADAM- Senin ona neden uyuz olduğunu ikimiz de biliyoruz, uzatmayalım istersen.

KADIN- Yok yok uzatalım... Neden uyuz oluyormuşum ben?

ADAM- Karisini aldatıyor diye... Ben de sana yıllardır anlatamıyorum ki bu, Hayri'yle karisi arasındaki bir sorun, bizi ilgilendirmez.

KADIN- Bal gibi de ilgilendirir. Birincisi, Hayri pis, iğrenç, asagılık bir etobur. Sadece karisini aldatmıyor, aynı zamanda her an adaleti de yanıltabilir. Basına gelecek bir trafik kazası durumunda -ki ona çarpacak olan sahane kamyon bir gün elbet trafığe çıkacak- hukuksal olarak insan muamelesi görecektir. O hayvanın ne hakkı var benim kamyoncumu mağdur etmeye?

ADAM- Sen iyice tirlattin. Neden bu kadar taktin adama bilmiyorum ki.

KADIN- O adam dedigin canli, Ruslar'la yatiyor.

ADAM- Ne var? Irkçi mi oldun simdi de?

KADIN- Saçmalama. Kanında muhtemelen irice bir AIDS virüsü taşıyor o! Buraya kadar bir sorun yok ama karısına bulastiracak. Nurten de arkadasimiz olduguna göre, o da bize bulastiracak.

ADAM- Nasil bulastiracak Nurten bize? Sevisecek miyiz kendisiyle, allah allah!

KADIN- Saçmalama. AIDS baska yollarla da bulasiyor. Mesela agiz yoluyla!

ADAM- Sorun degil biz de takma dislerini kullanmayiz!

KADIN- Nurten'in disleri takma degil ki?

ADAM- Bak gördün mü bosuna endiseleniyormussun. Takma disini yok ki kullanalim, degil mi hayatim?

KADIN- Ben onu bunu bilmem, Hayri denen alçakla görüşmen beni rahatsiz ediyor. Sizin ortak yaniniz nedir ben aslında onu merak ediyorum. Rus kültürü olmasin?

ADAM- Saçmalama.

KADIN- Sürekli atyarisi oynamiyorsunuz herhalde... Mesela Hayri Rus fahiselerle yattigi sirada sen ne yapıyorsun, yan odada Rus klasikleri mi okuyorsun?

ADAM- Evet... Hayri'nin is kondüsyonu da iyi. Is uzun sürüyor. Düşün iki seansta "Savas ve Baris"i bitirdim. Olay Rusya'da geçiyor.

KADIN- Bir kere bu Woody Allen'in esprisi!

ADAM- Biliyoruz. Bir sakincasi mi vardi? Hayri kesmedi galiba, bir de Woody Allen'in telif sorunu yüzünden mi kavga edecegiz?

KADIN- Sordugum soruyu laf kalabaliginda gözden kaybettirmeye çalışma! Sen de yapıyor musun Hayri'nin yaptigini?

ADAM- Nasil yani? Hayri'nin hangi yaptigini?

KADIN- Rus hayat kadinklariyla çiftlesiyor musun sen de!

ADAM- Sen delirdin mi sevgilim?

KADIN- Hâlâ net bir yanit alabilmiş degilim.

ADAM- Hayir hayatim, manyak misin sen! Ne isim var benim Rus kadınlarla?

KADIN- Yani hiç mi olmadı? Ne bileyim fazla alkol alınan bir gece sonrası Hayri iblisi sana "Tanistirayim, Irina" demedi mi?

ADAM- Demedi!

KADIN- Vay terbiyesiz. Demek kadınla oturdunuz ama tanistirmadi ha? Zaten o Hayri ayisindan da bu beklenirdi. Eee? Ismini bile bilmedigin bir Rus'la yatmak nasil bir sey?

ADAM- Sevgilim! Hastasin sen!

KADIN- Hastalanmam çok normal degil mi? Her gece igrenç bir virüsle ayni yatagi paylasiyorum!

KORKARIM DAHA DA SÜRECEK...

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

20-

Haybeden gerçeküstü konuşmalar - III

ADAM- Ben kadınların çoğunu taniyorum. Çogu memeli insanlar iste.

Kadin- Igrençsin...

ADAM- Tamam arada memesizi de çikiyor ama ben onlarla görüşmüyorum.

KADIN- Çok merak ediyorum daha önceki hayatında yanındaki talihsiz kadın kimdi? Hos bu kadar duyarsiz olduguna göre sen daha önce bir insan degil, bir binanın duvariydin.

ADAM- Terbiyesizlesme.

KADIN- Gazeteyi okudun mu?

ADAM- Hi hi... Okudum.

KADIN- Hayir yani sen buna gazete okumak mi diyorsun demek istedim.

ADAM- Nasil yani?

KADIN- Gazeteyle aranızda kötü bir sey geçmiş sanki. Tuvalette karsilastik kendisiyle, epey hırpalanmisti. Ne oldu hayatim? Sana kötü bir haber mi verdi?

ADAM- Ne diyorsun yine ya?

KADIN- Bu "ya" sözcüğünü senin kadar zarif kullanan insan azdir... Çünkü "ya" herkesin kullanabilecegi bir sözcük degil. Bazisi a'lari gereksiz yere uzatir mesela, sen de adam sasirdi zannedersin... Hani söyle; yaa!.. Ama sen öyle misin? Y'nin arkasina kararli a takiyorsun bitti gitti.

ADAM- Ne olmus gazeteye?

KADIN- Bilmiyorum, konusacak durumda degil... Içi disina çıkarilmis, bir kenari islanmis ve bizim, onu islatan sivinin su olmasini ummaktan baska yapabilecegimiz bir sey yok.

ADAM- Siz kimsiniz?

KADIN- Henüz o gazeteyi okuyamamis olanlar.

ADAM- Lafi uzatiyor musun yoksa bana mi uzun geldi?

KADIN- Hayir hayatim, demek istedigim madem bu gazeteyi dövecek kadar nefret ediyorsun, baska gazete alalim. Hem biz de okuyabiliriz.

ADAM- Izin verirsen su kitabi okumak istiyorum.

KADIN- Sevdin sen o kitabi, hi?

ADAM- Nereden anladin?

KADIN- Altı aydir berabersiniz... "Yüreginin Götürdüğü Yere Git..." Yani bir yol hazirligi da bu kadar mi uzun sürer, hayret!

ADAM- Ben yavas da olsa okuyorum, sen okumayi yazmayi unutmak üzeresin.

KADIN- Yani "Sevme Sanati"ni bitirmedim diye saktun bu lafi degil mi? Ben sevmeyi Eric Forum'dan öğrenmek istemiyorum belki.

ADAM- Erich Fromm.

KADIN- Her neyse...

ADAM- Tabii sen bunu tuhaf kadın dergilerinden öğrenmeyi tercih edersin. Elin Amerika'sında yapılan manasız anketlerin Türkçe'ye çevrilmiş halleriyle çizersin rotanı... "Bakalım sevgiliniz ne kadar Angut" ya da "Diyelim ki o akşam çok sevisesiniz var ama sevgiliniz beyzbol maçına gitmek istiyor ne yaparsınız?" a) Kafasına beyzbol sopasıyla vururum. b) "Tamam ben de gelirim ama devre arasında sevisirsek" dersiniz.

KADIN- Komik olduğunu mu sanıyorsun?

ADAM- Komik olan sensin. Zira beyzbol bizim ata sporumuz değil... Hatta beyzbolla ilgili yapılmış filmlere de ulusça sinir oluyoruz. Bütün film boyunca "Şimdi bunlar niye sevindi, bu adam neden sürekli tükürüyor" diye düşünüyoruz. Mesela sana soruyorum, bir beyzbol sahası kaç yardadır?

KADIN- Ne bileyim ben?

ADAM- Peki neden sürekli o salak anketleri dolduruyorsun?

KADIN- Şimdi anladım... Geçen anket aleyhine çıktı, ondan böyle agresifsin.

ADAM- Yok canım çok da umrumdaydı.

KADIN- İste zaten ankette de had safhada umursamaz çıkmıştın. Sevgiliniz sizi umursuyor mu sorusunda o kadar çok e sikki isaretledim ki "En iyisi siz uzun uzun ağlayın" şeklinde bir sonuç çıktı. Ama sen bu sonucu bile umursamayacak kadar umursamaz bir insansın.

ADAM- O dergiler seni böyle yaptı zaten. Yoksa neden durup dururken operaya gitmek isteyesin ki.

KADIN- Buyrun bir de entelektüel geçinir.

ADAM- Konuyu çarpıtma... Senin operaya gitme isteğin kültürel amaçlı değildi. Yine bir ankette "En çok yapmak istediğiniz fantaziniz nedir" sorusuna böyle manyakça bir cevap çıkmıştı.

KADIN- Evet. Sen ne dedin? "Biliyorsun hayatım ben gürültülü yerlerde yapamam..." Peki o zaman baleye gidelim! Yok orada sahneden gelen gij gij sesi beni deli ediyor. Oldu sevgilim o zaman morga gidelim, en sessiz yer orası!

ADAM- Yahu niçin illa bir yere gidiyoruz, evimiz var ya! Çok istiyorsan çağıralım basbariton bir arkadaş biz yataırken bağırın!

KADIN- Ne kadar romantiksin. Geçen gün mum alırken de gözlerimi yasartmıştın zaten: Niye mum alıyorsun hayatım, bizim jeneratörümüz var ya!

ADAM- Hep o dergiler yüzünden... Güya insana bir yaşam stili kakalamaya çalışıyorlar, ona sinir oluyorum ben. Alisveris için suraya gidin çok in, yok sabahları yürüyüş yapın falan... Sanki Kaliforniya'da yasayan kalifiye elemanlarız.

KADIN- Bu kadar basit değil mi? Halbuki aslında kadın dergilerini benden önce senin okuman lazım. Belki o zaman biraz tanırın beni ve tüm kadınları.

ADAM- Ben kadınların çoğunu tanıyorum. Çoğu memeli insanlar iste.

KADIN- İğrençsin...

ADAM- Tamam arada memesizi de çikiyor ama ben onlarla görüsmüyorum.

KADIN- Çok merak ediyorum daha önceki hayatında yanındaki talihsiz kadın kimdi? Hos bu kadar duyarsız olduğuna göre sen daha önce bir insan degil, bir binanın duvariydin.

ADAM- Terbiyesizlesme.

KADIN- Ne dedim ki ben simdi?

ADAM- Ne o öyle? Ben insan degil miyim yani?

KADIN- Tamam daha fazla konuşmak istemiyorum.

ADAM- Zaten beceremiyorsun da. Senin konuşman berbat sesli birinin ısrarla sarkı söylemesi gibi oluyor. Mithat Körler'i tenzih ederim tabii.

KADIN-

ADAM- Aglamiyorsun degil mi?

KADIN- Seni ilgilendirmez.

ADAM- Haydaa... Canim simdi aglayacak ne var?

KADIN- Aglayacak bir sürü sey var. Ortada bir iliski var mesela ve ne zaman bu iliskiye görsem aglayasim geliyor. Ne oldu sana bilmiyorum ki... Eskiden aklimize eseni yapardik. Uzun, çok uzun telefon konusmaları yapardik hatirladin mi? Hele bir seferinde telefonun pili bitmisti.

ADAM- Nasil yani? Telefonlasalim mi? Ayni evin içinde biraz tuhaf olmaz mi?

KADIN- Bosuna konusuyorum...

ADAM- Bana da öyle geldi.

KADIN- Senin kadar hizli igrençlesen insan çok azdir.

ADAM- Kitabimi okuyabilir miyim artik!

KADIN- Tabii... Umarim yüregin seni cehennem dibine götürür!

ADAM- Kitabi niye attin simdi!.. Allah allah... Ne diyeyim? Yapacak bir sey yok hastasin sen!

KADIN- Evet haklisin.. Bir öküze asik olduğuma göre...

BU DAHA DA SÜRECEK...

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

21-

Haybeden gerçeküstü konuşmalar IV

Senin için herşey gereksiz. Ekmegi dilimleyip sofraya getirmek, yemege aynı anda baslamak, bir yemege giderken ikimizin aynı tarzda giyinmesi ve buna ilave edebileceğimiz bütün vesaireler gereksiz. Hatta sana kalsa eve filan da gerek yok, nezih bir mağara da isimizi görür aslında.

KADIN- Sen şimdi bana "yavrum," eski karına "karım" dedin değil mi?

ADAM- Ne var bunda? Niye takıyorsun böyle detaylara?

KADIN- Rica etsem bana yaşamın içinden bir tane gerekli detay söyler misin? Senin için herşey gereksiz. Hatta sana kalsa eve filan da gerek yok, nezih bir mağara da isimizi görür.

ADAM- Mağara mı? Nereden nereye taşıyorsun tartismayı?

KADIN- Ne yani, ekmegi elinle parçalama adetin yok mu?

ADAM- Eee ne var bunda?

KADIN- Açıklayayım. Ekmek ilk yapıldığında, yani bundan binlerce yıl önce gerçekten senin yöntemin uygulanıyordu. Yani kabilenin iri yarı erkekleri ekmegi parçalara ayırıp dağıtıyordu. Sonra insanlık bıçağı buldu. Hatta bununla da yetinmedi, bıçak konusunda da derinleşip özel ekmek bıçağını buldu. Hani su keskin yeri tırtırlı olan, hatırladın mı?

KADIN- Bugün kiminle karsılaştım biliyor musun?

ADAM- Bilmiyorum, orada degildim.

KADIN- Eski karinla.

ADAM- Ya? Nerede?

KADIN- Markette. Daha dogrusu biz karsilasana kadar orasi marketti; birdenbire cenaze levazimatçısına dönüştü. Hani sanki birbirimize uygun mezartasi bakiyormusuz da karsilasmisiz gibi oldu. Birbirimizi öyle abartili görmezden geldik ki o sira göbek atmaya baslasak bu kadar dikkat çekmezdi. O hemen büyük omomatik kutularinin arasina kafasini gömdü, ben de deli gibi domates seçmeye basladim.

ADAM- Bu yüzden mi su anda dolapta alti kilo domates var?

KADIN- Ne yapayim? Geri mi verseydim? Seçmiş bulundum bir kere. Benim yine iyi; eski karin alti tane bes kiloluk omomatik aldı. Sinirden ne yapacağını sasirdi. Elinin titremesinden omolar köpürdü. Hem de ambalajın içindeyken ve bir damla dahi suyla temas etmemisken.

ADAM- Sen ne yaptin, salça mi?

KADIN- Hayir efendim, ben o kadar rahattim ki. Zaten benim rahatligim onu deli etti.

ADAM- Tabii tabii. O kadar rahattin ki bütün yaz idare edecek kadar domates aldın.

KADIN- Ne demek istiyorsun sen?

ADAM- Bir sey demek istemiyorum. Ama belli ki sen de rahatsiz olmusun iste.

KADIN- Ben rahatsiz filan olmadim. Sadece karinin çok gereksiz agresif tavirlari beni güldürdü o kadar.

ADAM- Gülerken biraz domates toplayayim diye düsündün...

KADIN- Daha ne kadar uzatacaksin bu domates konusunu?

ADAM- Yavrum ne var bunda, karimla karsilasmissin, bu da normal sartlarda gergin bir durumdur.

KADIN- Bir dakika, bir dakika... Sen simdi bana "yavrum" eski karina "karim" dedin degil mi?

ADAM- Bilmiyorum... Öyle mi dedim?

KADIN- Birak simdi. Bal gibi biliyorsun öyle dedigini.

ADAM- Dedimse dedim, ne var bunda?

KADIN- Allahim bu adamin genisligi beni öldürecek.. Ne söylesek "Ne var bunda?" Yani benimle konusurken eski karindan "karim" diye söz etmen normal mi?

ADAM- Yavrum niye takiyorsun böyle detaylara bu kadar?

KADIN- Rica etsem bana yasamin içinden bir tane gerekli detay söyler misin? Senin için hersey gereksiz. Ekmegi dilimleyip sofraya getirmek, yemege ayni anda baslamak, bir yemege giderken ikimizin

ayni tarzda giyinmesi ve buna ilave edebilecegimiz bütün vesaireler gereksiz. Hatta sana kalsa eve filan da gerek yok, nezih bir magara da isimizi görür aslında.

ADAM- Magara mi? Nereden nereye tasıyorsun tartısmayı?

KADIN- Ne yani, ekmeđi elinle parçalama adetin yok mu?

ADAM- Eee ne var bunda?

KADIN- Açıklayayım. Ekmek ilk yapıldığında, yani bundan binlerce yıl önce gerçekten senin yöntemin uygulaniyordu. Yani kabilenin iri yarı erkekleri ekmeği parçalara ayırıp dağıtıyordu. Sonra insanlık bıçacı buldu. Hatta bununla da yetinmedi, bıçak konusunda da derinleşip özel ekmeğ bıçacını buldu. Hani su keskin yeri tırtırlı olan, hatırladın mı? Ama sen atalarımızın bu çabalarını hiçe sayıp hâlâ ilk çağdaki yöntemi kullanıyorsun!

ADAM- Yahu sen ne zaman karımla karşılassan biz kavga etmek zorunda mıyız?

KADIN- O SENİN ESKE KARIN!!!

ADAM- Bağırma!

KADIN- Bağırmiyorum. Sadece biraz sesimi yükselttim o kadar.

ADAM- Tamam iste, buna Türkçe'de bağırmağı diyoruz ve kesinlikle hoslanmıyoruz. Mümkünse manyaklaşma.

KADIN- Bak... Bunun karınla bir ilgisi yok.

ADAM- Eski karımla!

KADIN- Hosuna gider diye öyle söyledim, hâlâ onu seviyorsun ya..

ADAM- Haydaaaa...

KADIN- Ne bu şimdi, haydaaa! Halay mı çekiyoruz?

ADAM- Nereden çıktı karımı sevdiğim?

KADIN- Sürekli karım demenden olacak.

ADAM- Onu sevseydim bosamazdım.

KADIN- Öyle olmadı zaten, o seni bosadı. Biz de bu vesileyle tanıştık hatırlarsan. Bana ilk altı ay karını anlattın ve toplam bir yıl boyunca da karının adıyla seslendin.

ADAM- Herseyi bu kadar abartmasan olmuyor değil mi? Bir kere bosanmayı isteyen bendim ve sana taş çatlasa iki kere karımın adıyla seslenmişimdir... Eski karımın yani...

KADIN- Hayret. Bosanmak isteyen biri bu isteği olumlu karşılandı diye neden ağlıyor?

ADAM- Ben mi ağladım?

KADIN- Araliklarla alti ay boyunca. Ne zaman eski karini hatirlatacak bir seyle karsilassan agladin. Hatta bu konuyu bir ara öyle abartmistin ki az kalsin deliriyordum. Ekmek görsen, o da ekmek yedi, gazete görsen, karim o kadar iyi bulmaca çözerdi ki, görsen Siar Yalçın'ı yerdin, diyip diyip aglamadin mi?

ADAM- Ya, sen hakikaten ne acaip kadinsin ya! Nereden uyduruyorsun sen bunlari? Evet, tamam gerçekten çok iyi bulmaca çözerdi, bu doğru... Hatta bazen öyle zor sorulari bilirdi ki, sasar kalirdim. Mesela bir keresinde ben çözüyorum bulmacayi, bir soruya takildim kaldim, tamam mi? Soru da öyle kritik bir yerde ki, onu bulsam bütün bulmaca çözüldü, öyle de stratejik bir yerde... Yani nereden baksan alti kelime o soruya bagli. Soru da üç harflik bir sey, bir tibet öküzü mü, sigiri mi öyle bir sey iste... Ulan düşün düşün, yok! Tibet neresi bilmiyorum... Zaman içinde öküzlerle karsilasmisim ama hiçbirine memleketini sormamisim. Hani birader isim nedir, sizin orada size ne diyorlar seklinde bir muhabbetim olmamis hiçbiriyile. Tibet'te hayvancilik ne durumdadir bilmiyorum... Ona da soramiyorum, çok iyi çözüyor ya. Ben de ona karsi, ne var canim senin kadar ben de çözerim tribine girmisim. O da güya benimle ilgilenmiyormus gibi yapıyor. Ama gözucuyla da nasil kivrandigimi görüyor. Yalnız bu arada söyleyeyim ondaki gözucu da kimsede yoktur ha... Öyle dikkatlidir ki kafayi yersin... Neyse bir ara kahve getirdim bahanesiyle geldi, tam kahveyi önüme koyarken yine gözucuyla hangi soruya takildigimi tesbit etti, tamam mi? Bak dikkat et, kahveyi koyarken yani maksimum dört saniye içinde bakti ve hangi soruya takildigimi anladi... ve aniden YAK dedi... Meger Tibet sigirinin adi Yak'mis. Bunun üzerine bir sinirimiz bozuldu, neredeyse bir saate yakin "vallah bravo YAK diye bildin" diye diye gülmüstük. Olacak sey degil yani, sen tut o arada gör ve Yak diye..... Askim! Hayatim, nereye gitti bu be? Sevgiliiiiim! Neredesin?..... Allah allah! Ne oldu yahu? Ben simdi kötü bir sey mi söyledim buna?

TABII KI SÜRECEK...

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

22-

Haybeden gerçeküstü konuşmalar - V

KADIN- Hayatiiim!..

ADAM-

KADIN- Hayatiiim!.. Buradasin demek... Hayatim neden cevap vermiyorsun?

ADAM- Cevap mi? Niye? Bir soru mu sordun ki?

KADIN- Seslendim.

ADAM- Oldum olasi bu ev içi seslenmeleri anlamamisimdir. Neden sesleniyorsun ki, zaten ev doksan metrekaare, sussan gürültü oluyor! Ismimi içinden geçir yeter, ben duyarim.

KADIN- Uzar bu...

ADAM- Seninle karsilikli apartmanlarda oturan kocakarilar degiliz ki memelerimizi pencerenin pervazina mevzileyip seslenelim.

KADIN- Konusabilir miyim artik?

ADAM- Konusabilirsin herhalde... Aslina bakarsan bunu çok daha önce yapabilmen gerekirdi. Sekiz aylikken filan.

KADIN- Komik oldugunu zannetmen ne komik degil mi?

ADAM- Askim lütfen konusmanin akisini degistirelim. Ileride bir çağlayan görüyorum.

KADIN- Ama sen bizi oraya sürüklüyorsun.

ADAM- Bu cümle de pek barışçil degil. Beni suçlarsan kendimi savunmak, kendimi savunurken seni suçlamak zorunda kalirim, sonra sen kendini savunmak için beni suçlarsin ve siddetli bir kapi sesine kadar gider bu!

KADIN- Hayir hayir, bugün kavga etmek istemiyorum.

ADAM- Zaten dün geceden sonra bu çok anlamsiz olurdu. Hatirlarsan yatak odamizin kurulusu gibi bir sey oldu. Her sene kutlasak yeridir yani.

KADIN- Gerçekten de öyleydi.

ADAM- Öte yandan olay yerinde bir naneli sakiz olsaydi daha da iyi olabilirdi ama neyse.

KADIN- Nasil yani?

ADAM- Bosver canim, öylesine söyledim.

KADIN- Agzimin koktugunu mu söylüyorsun?

ADAM- Ne var bunda hayatim, herkesin agzi kokar.

KADIN- Bana hiçbir sey için "ne var bunda" deme!

ADAM- Tamam tamam, kapatalim bu konuyu.

KADIN- İlk bulusmamizdan bu yana kapattigimiz bininci konu bu.

ADAM- Bastan alalim mi? Sen "hayatiim" diye seslenerek içeri girdin, ben de sana "söyle canim" dedim... Oradan devam edelim.

KADIN- Sunu soracaktim: Cep telefonum kesilmis.

ADAM- Iyi. Evden ararim.

KADIN- Saçmalama.

ADAM- Tamam. Bizzat eve gelirim yüz yüze görüşürüz.

KADIN- Biraz para versen!?

ADAM- Sesinle görüşmek için niye para veriyorum?

KADIN- Hayatim günümüzde kimle görüşmek istersen biraz para vermek zorundasın. Telekomünikasyon bu temel üzerine kuruludur. Mesela manasiz arkadaşlarınla yaptığın bes para etmez sohbetler için bile bir sürü para vermek zorunda kalıyoruz.

ADAM- Kimmiş bu manasiz arkadaşlarım?

KADIN- Saymakla bitmez. Ama bitirmeye çalışayım: Semih, Nurettin, Hayri ve benzerleri...

ADAM- Semih de mi kötü oldu? Adam ülkenin sayılı cerrahlarından biri.

KADIN- Evet ama hâlâ yemek yerken agzini sapırdatıyor.

ADAM- Alt çenesi doğustan biraz önde, ne yapsın adam.

KADIN- Ama utanmadan çekirdek çitlemeye çalışıyor. Disler hiçbir zaman üst üste gelmiyor ki çekirdeğin kabuğu ikiye bölünsün. Çekirdeği agzında hamurlastırıp tuzunu emiyor, kalan asagilik posayı da gözümüzün önünde sergiye açıyor. Neden çerezi alet ediyorsun ki, direkt tuz ye!

ADAM- Sana yaranmak imkânsiz! Hakkında abuk sabuk konustugun adam mikrocerrahi dalında

Avrupa'da meshur!

KADIN- Bir gün kongrede çekirdek çitlesin bak bir daha yüzüne bakıyorlar mi?

ADAM- Kusura bakma benim arkadaşlarım seninkiler gibi değil. Mesela telefon faturalarımızda her zaman güzide bir yeri olan Sengül'ün verdiği emsalsiz hayat dersleri yoktur bizimkilerde. Yani Semih hiçbir zaman ayrılmamıza yol açmamıştır. Belki kabuklu yemis yemekte zorlanıyor ama ailemizin içişlerine karışmıyor.

KADIN- Sengül benim en iyi arkadaşım ve bu konularda tecrübesi var.

ADAM- Hangi konularda?

KADIN- Her konuda... İlişkiler, kadınlar, erkekler, hayat... Hersey iste...

ADAM- Bu bilgilerden kendisi neden istifade etmiyor acaba? Ne zaman seni arasa üçbuçuk saat konuşuyorsunuz! Ve dogal olarak iliskimizden her gün üçbuçuk saat çalmis oluyor. Bu durumda nasıl mutlu olabiliriz? Sen Sengül'den arta kalan zamanlarda benimle görüşüyorsun. Yani Sengül'le sürekli aleyhimde konusup sonra dönüp benimle sevismen saglikli bir sey mi? Bir de annen var tabii... Sengül'ün öldüremedigi yanlarimi annenle hallediyorsunuz!

KADIN- Annem hakkında dikkatli konusmani öneririm.

ADAM- Ayni özeni annenden bekliyorum ben de... Ama hâlâ benden "o adam" diye bahsediyor.

KADIN- Sen benim telefonlarimi mi dinliyorsun?

ADAM- Hayir telsiz telefon tuvalette kalmisti, ben de birini aramak üzere açtim ve annenin sen kahkahalariyla karsilastim.

KADIN- Eee?

ADAM- E'si o sirada sana "o adam nerede, yasiyor mu" diye sordu, sen de "tuvalette" dedin, bunun üzerine sayin valide hanim "desene yakistigi yerde" dedi. Ve ikiniz bu lafa iki dakika boyunca güldünüz. Ve üstelik o igrenç iki dakikanin parasini ben ödüyorum! Yani karimla annesi aleyhimde boktan espriler yapıyorlar ama Türk Telekom'la muhatap olan benim. Sadece biraz saygi istiyorum! Koca olarak degilse bile bir sponsor olarak birazcik saygiyi hakediyorum herhalde!

KADIN- Faturayi ödüyor olman sana konusmalari dinleme hakkini vermez!

ADAM- Yok canim! Neye para ödedigimi bilmek benim hakkim! Ve bundan böyle parami çarçur etmeye niyetim yok. Git annene söyle cep telefonunun parasini o ödesin!

KADIN- ÖYLE MI? AL O ZAMAN! CEP TELEFONU SORUNUMUZ KALMADI!

ADAM- SEN O CEP TELEFONUNU NASIL PENCEREDEN ATARSIN! ONUN DA PARASINI BEN ÖDEDİM!

KADIN- YAA? PEKI BU TELEVIZYONUN PARASINI KIM ÖDEMİSTİ? GÜZEEL...

ADAM- DUR MANYAKLASMA! BIRAK O TELEVIZYONU!

SÜRMESE DAHA İYİ AMA, KORKARIM SÜRECEK...

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

23-

Haybeden gerçeküstü konuşmalar - VI

Adam cüce, ama adi Takiyettin!

KADIN- Senden önce hayatıma giren herkesten nefret ediyorsun!

ADAM- Ama listede öyle adamlar var ki...

KADIN- Kimi kastediyorsun?

ADAM- Mesela o cüce olan, neydi adi?

KADIN- Takiyettin'i mi diyorsun?

ADAM- Evet Takiyettin. Ismi kendinden uzun. Bir cücenin adi en fazla Can olmalı. Ailesi uzun göstereceğin diye dikine çizgili bir isim koymuş.

ADAM- Sevgilim bugünlerde çıkabilecek miyiz? Hayır hazırlanman birkaç yıl daha sürecekse bu kıyafetlerle çıkmayalım.

KADIN- Neden?

ADAM- Moda değişecek hayatım... Ya da en azından mevsim değişecek, yazlık kıyafetlerle üsümeyselimi yapıyorum.

KADIN- Abartma.

ADAM- Sen de abartma. Bir buçuk saat portmantonun aynasında kendimi seyrediyorum ve sıkıldım.

KADIN- Bir de benim durumumu düşün. Yıllardır aynı manzarayı seyrediyorum.

ADAM- Ne varmış manzarada?

KADIN- Pek kayda değer bir şey yok. Bir burun ve arkadaşları.

ADAM- Çok komik... Kadınların sıradan bir evden çıkış hadisesini neden bu kadar ciddiye aldığını anlamıyorum. Sanki bir daha dönmeyeceğiz. Gidip bir evin bahçesinde köfte yiyeceğiz, hepsi bu!

KADIN- Ona barbekü partisi deniyor canım.

ADAM- Öyle mi? Köftelerin bundan haberi var mı? Yoksa bizim salak köfteler aşağılık bir mangalda can vereceklerini mi düşünüyorlar? Halbuki ne kızarması, parti kuruyor angutlar haberleri yok.

KADIN- Amma konuştun ha... Geliyorum tamam.

ADAM- Gitmek istemediğim bir yere sayende acele ediyorum ya, ben asıl ona yaniyorum.

KADIN- Neden gitmek istemiyormussun?

ADAM- Çünkü köfteleri mangala dizecek olan kişi senin eski sevgilin.

KADIN- Yine mi aynı konu?

ADAM- Evet aynı konu!

KADIN- Askım o yıllar önceydi.

ADAM- Ama o yıllarda da sevgililer sevişiyordu.

KADIN- Eee?

ADAM- Ne demek eee? Adamın senin memelerine bakıp, siz bir de bunları benim zamanımda

görecektiniz, diye düşünmesi beni rahatsız ediyor.

KADIN- Kürsat'tan adam diye bahsetmen doğru değil.

ADAM- Madem bizim için adam sayılmıyor neden köftesini yemeye gidiyoruz?

KADIN- Sevgilim yıllardır bu saçma konuyu konuşuyoruz. Kürsat'la yıllar önce kısa bir ilişkimiz oldu hepsi bu.

ADAM- Ne kadar kısa?

KADIN- Ne bileyim ben, iki ay filan.

ADAM- Memelerini görmesi için yeterli bir süre.

KADIN- Ben sana ilk erkeğim olduğumu söylediğimi hatırlamıyorum.

ADAM- İyi de bununla gurur duymasın iyi olur. Eski sevgililerinden bir takım kurma imkânımız olduğunu biliyoruz.

KADIN- Kabalasma!

ADAM- Peki inceltelim. En azından basketbol takımı kurabiliriz, yedeklerle beraber tabii.

KADIN- Anladım sen hazirda sorun bulamadin, yaratmaya çalisiyorsun.

ADAM- Hayir. Sadece insanların ayrıldıkları insanlarla sürekli buluşup görüşmesini anlamıyorum. "Tanıştırırım yeni sevgilim, eski sevgilim, bu da eski sevgilimin yeni sevgilisi, bu da yeni sevgilimin eski sevgilisi... Ne güzel değil mi? Hepimiz birbirimizin her yerini ezberliyoruz!"

KADIN- Buna çağdas yaşam deniyor iste.

ADAM- Nesi çağdas bunun? Biraraya gelmemesi gereken insanların toplanıp birbirlerine çağdas çağdas gıcık olmalarının ne manası var? Zira benim Kürsat'ı sevmem tıbben mümkün değil. Ama etraf uyuz olmasın diye ona gülmem hatta belki de köfteleri pisirmesine yardım etmem gerekiyor. Hiçbir şey olmamış gibi. Hiçbir ortak yanımız yokmuş ya da bir sürü ortak yanımız varmış gibi.

KADIN- Son söylediğin cümleyi anlamadım.

ADAM- Kürsat'la ortak yanlarımız, ortak yanlarımızı ortaya koyup dost olmamıza engel oluyor, bilmem anlatabildim mi?

KADIN- Hayir anlatamadin.

ADAM- Onunla tek ortak yanımız senin memelerin ve bu ortaklık beni rahatsız ediyor.

KADIN- Sürekli memelerimden bahsettiğinin farkında misin?

ADAM- Özür dilerim. Kürsat'tan izin almaliydim. Ne de olsa memelerinin üzerinde onun da hakkı var!

KADIN- Bak bütün bu söylediklerini saçmasapan bulmakla beraber, eğer bu konuda birisi problem

çikaracaksa o Kürsat olmalı. Çünkü o varken sen yoktun!

ADAM- Tamam iste ben de bu yüzden onu köfte yemeye çağırmıyorum.

KADIN- Acikli olan su... Biz seninle beraber olmaya başladığımız günlerde ben önceki ilişkilerimi sana uzun uzun anlattım ve sen de büyük bir anlayışla dinledin. Ama sonuçta erkek olduğun için bana sahip olduğunu hissettiğin andan itibaren masken düştü. Tarihime bile sahip çıkmaya başladın! Senden önce hayatıma giren herkesten nefret ediyorsun!

ADAM- Ama listede öyle adamlar var ki...

KADIN- Kimi kastediyorsun?

ADAM- Mesela o cüce olan, neydi adı?

KADIN- Takiyettin'i mi diyorsun?

ADAM- Evet Takiyettin. İsmi kendinden uzun. Salaklığa bak. Bir cücenin adı en fazla Can olmalı. Ama kompleks iste. Ailesi uzun göstereceğini diye dikine çizgili bir isim koymuş. Takiyettin! Duyan bir şey sansin diye!

KADIN- Aklın sıra aşağıladığın adam üç kez TÜBİTAK'tan ödül aldı.

ADAM- Biliyorum, yılın en kısa boylu bilimadami ödülü.

KADIN- Herkes senin gibi biçimsel bakmıyor olaylara.

ADAM- O da davetli mi?

KADIN- Gelir herhalde. Kürsat'ın iyi arkadaşısıdır.

ADAM- Hadi buyrun! Ne bu? Eski sevgililer toplanıp kongre mi yapacağız?

KADIN- Kürsat'la beni Takiyettin tanıştırmisti zaten.

ADAM- Öyle mi? Ne güzel... Ne demisti tanıştırdırken? "Kürsat benim boyum kısa, memelere yetişemiyorum, sen bir baksana!"

KADIN- Sen gerçekten çok iğrenç bir insansın.

ADAM- Asil iğrenç olan sensin. Ben birlikte olduğum bütün kadınları toplayıp pırzola yapıyor muyum? İyi biz de toplanalım o zaman.

KADIN- Taplanırsanız haberim olmasın. O kadar besinci sınıf kadının arasında görünmem doğru olmaz!

ADAM- Doğru. Benimkilerin arasında TÜBİTAK ödülü alan yok. Ama hepsi hiçbir yardıma ihtiyaç olmadan üst raftan kitap alabiliyor.

KADIN- Bu kadar iğrençlik yeter! Geliyor musun gelmiyor musun?

ADAM- Bağirmeden konuş benimle!

KADIN- Ben bagirmiyorum!

ADAM- Bagiriyorsun!

KADIN- Geliyor musun sen?

ADAM- Hayir! Gelmiyorum!

KADIN- Sen bilirsin! Ben gidiyorum!

ADAM- Sen benim yuzume kapi carpamazsin! Zikkimin kokunu yiyin! Yalniz Kursat'a soyle, benimle ilgisi yok, o memeler benden once sarkmisti!

SÜRSÜN BANA NE!..

Yilmaz ERDOGAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

24-

Bitti galiba

Türk aile içi eğitiminin temeli "Yalan çok kötü bir şeydir" üzerine kuruludur. Bu yüzden çocukların bir çoğu edebiyatçı olamaz. Ama sakın yanlış anlaşılmasın, sonuçta çocukların hemen hepsi yalancı olur. Sanatçı yani yaratıcı bir yalancı olamazlar. Bizatihi kendisi bir yalan olan "Ben yalandan nefret ederim" sözünün kimseye bir yararı olmamıştır ama herkesinde agzındadır.

ADAM- Ne Pisirdin?

KADIN- Hiçbirsey.

ADAM- Yine mi hiçbirsey? Her gün aynı şeyi pisirmekten sıkılmadın yani.

KADIN- Nankörlük etme

ADAM- Dün akşam da eve geldiğimde masanın üstünde sadece pizzacının kartı vardı. Benim o gerizekali servis elemanının getirdiği pizzalardan tiksindiğim düşünülürse, bu açıkca protest bir tavidir

KADIN- Nasıl yani?

ADAM- Sen pizzacının kartını öyle görünür bir yere, tipki bir intihar mektubu gibi koyacağına, evin görünür bir yerine üstünde "Zikkimin kökünü ye" yazan bir pankart as daha iyi!

KADIN- Yine fantastik hikayeler anlatmaya başlama lütfen, hiç çekemem. Kart masanın üstünde çünkü, ben az önce pizza ismarladım ve yedim.

ADAM- ve benim ne yiyeceğimi hiç düşünmedin. ne oluyor sevgilim? Ev kadınlığında yeni bir dönem mi baslatıyorsun? Her koyun kendi bacağından asılır düsturuyla nereye varacağını sanıyorsun?

KADIN- Üflenmez asılır.

ADAM- Asıldıktan sonra üflenir canım. Böylece koyunun derisi siser sonra da yüzerler.

KADIN- Terlediler tabii. Serinlemek istiyorlar.

ADAM- Sacmalama yavrum deriyi yüzerler.

KADIN- Olabilir ama atasözü öyle değil. Koyun kendi bacağından asılır. İnsanlara örnek teşkil etmesi istenen olay koyunun asılması! Üflenmesi, sisirilmesi ya da koyunla birlikte sirtüstü ve ya kurbagalama yüzülmesi değil.

ADAM- Sen konuyu mu dağıtıyorsun? Birincisi benim konumu bana sormadan suna buna dağıtman hiç hoşuma gitmez bilirsin.

KADIN- Eee? İkincisi nedir?

ADAM- İkincisi yok, cümle daha etkili olsun diye söyledim.

KADIN- Benim konuyu dagittigim falan yok. Sadece sen ve bas agrisi hiç iyi bir ikili degilsiniz ve ben bu ikiliyi mümkünse dagitmak istiyorum. Solo isler yapin sevgilim.

ADAM- Bas agrisi yalanini biraz erken harcamadin mi? Daha yatma vaktine çok var.

KADIN-Ben yalan mi söylüyorum yani?

ADAM- Iste en bayıldığım soru. bunu herkes yapar. kvganin en heyecanlı yerinde "Ne yani ben yalan mi söylüyorum" veya "Sen şimdi bana yalancı mi demek istiyorsun" diye sorarlar... yani bu sözü dünyanın en büyük hakareti diye algılamak, daha dogrusu algılamış gibi yapmak kavgada insana puan kazandırır. konuşma birden dramatiklesir ve karsi taraf "Hayir ben öyle bir sey demek istemedim" biçiminde geri adım atar. Nedeni basittir bunun

Türk aile içi eğitiminin temeli "Ylan çok kötü bir şeydir" üzerine kuruludur. Bu yüzden çocukların bir çoğu edebiyatçı olamaz. Ama sakın yanlış anlaşılmaz, sonuçta çocukların hemen hepsi yalancı olur. Sanatçı yani yaratıcı bir yalancı olamazlar. Bizatihi kendisi bir yalan olan "Ben yalandan nefret ederim" sözünün kimseye bir yararı olmamıştır ama herkesinde agzındadır. mesela ismini vermek istemediğim, geçtiğimiz günlerde evlenen, beste yapmadan önce onun fiyatını belirleyen bir müzisyenimiz "Yilandan korkmam yalandan korktuğum kadar" bir çok sürüngenü ürkütecek bir yalan söylemiştir ve bu parçada böylece listelere girmiştir. Sözün kısası budur gerçek sikkidir, hayati çekilir yapan yalandır.

KADIN- Güzel benim sorumun cevabına gelelim.

ADAM- Neydi soru?

KADIN- Ben yalanmi söylüyorum yani?

ADAM- Hangi konuda?

KADIN-Bas agrisi konusunda.

ADAM- Muhtemelen

KADIN- Peki o zaman sana çok acı bir gerçeği iletayım.

ADAM- Deminki uzun konuşmamı dinlemedin galiba. ben gerçek sevmem , yalan severim.

KADIN- Haklısın konuşman uzundu ve ben dinlemedim...Şimdi sana iletacağım gerçek cümleye gelelim; basım agrisa da agrimasa da sen bugün zikkimin kökünü ya da ona benzer bir sey yiyeceksin.

ADAM- Ona benzer dediğin nedir, meyhan kökü falanmi?

KADIN- Hayir canım daha ziyade zehirli şeyler.

ADAM- Tesekkür ederim. Bir şey sorabilir miyim?

KADIN- Tabii.

ADAM- Ayrılalım mi?

KADIN- Olabilir, sen bilirsin

ADAM- Kim kalıyor kim gidiyor?

KADIN- Gayet tabi ben kalıyorum sen gidiyorsun

ADAM- Neden?

KADIN- Çünkü ben kadınım

ADAM- Çok üzgünüm ama bu yanıt beni tatmin etmedi, yeniden sormak zorundayım: Neden ben gidiyorum?

KADIN-Çünkü ben kalıyorum

ADAM-Ben bir önceki evliliğimde ben bu hatayı yaptım. ceketimi aldım, ki iç cebinde cüzdanım vardı ve çıktım. Ama bu kez aynı şeyi yapmayacağım. İstersen sana mantonun yerini tarif edeyim. Çıkarken unutma diye.

KADIN-Gülbüz.

ADAM- Ne var?

KADIN- Farkındasın değil mi?

ADAM-Neyin?

KADIN- Bizi böyle pis konuşturanın O olduğunun.

ADAM- Kim?

KADIN- Bizi yazan adam iste.

ADAM-Tabi canım. Haftaya bitirecek herhalde bu...O yüzden bizi ayırmaya çalışıyor. Hani bosandılar, bitti gitti diyerekten...

KADIN- İğrenç bir insan.

ADAM- Bence de.

KADIN- Seni seviyorum

ADAM- Ben de seni

SÜRMEZ ARTIK HERHALDE

Yılmaz ERDOĞAN- Yavrunu Bilinçlendir Hanım

25-

Gözlerinin önünde küçülüyor harflerim. Üzücü bir suskunlugun içinde durup "Hepinizi tanıyorum, sasirtici degilsiniz, bizde bu harflerden çok var" der gibi bakıyor gözlerin. Gözlerin olmasa yazmazdim ve gözlerin yokken ben iyi bir yazardim. Bozdun harflerimin fiyakasini.

Çoktandır tanıyorum bu duyguyu. Bazen bir aci bazen sadece kimliksiz bir bulut sayesinde yirmi dokuz harfle burun buruna gelmek... Hadi yanındayız demeleri bana... Bizi hale yola sok, sekillendir, içindekilerden bir fihris yap, sirala, yarala... Aslında komikler. Herseye çare olabileceklerini sanıyorlar. Oysa beyaz kâğıt üstünde bazen çaresiz lekelerden baska bir sey degiller. Mesela su "a" harfini ele alalım. Üçünü biraraya getiriyorsun saskinlik oluyor. On tanesini yanyana diziyorsun çiglik kivamina erisiyorlar.

Harfler kendilerini bir sey zannediyor.

Yazmakla ilgili ne söyleyebilirim ki, zamana karsi harf zaiyati. İç yerlerinde beliren gri bir bulutu baskalarinin da anlayabilecegi hale getirme ugrasi. Oysa ne gerek var bilmiyorum. Kime anlatıyorum? Niçin? Hüzüne fiyakali bir edebiyat giydirmekten baska nedir ki yazmak? Ya da okuyani gidik yerinden dürtmek. Gülsünler diye. Üzülsünler diye... Anlasınlar, anlassinlar diye. Ve en kimseyle anlasamayanların isiyken yazmak...

Anlatabilseydim yazmazdim.

Yazınca çekilir biri oluyorum, tek bildiğim bu. Hep baskaları için kâgıda döküyorum içimin kirlenen seslerini. Evet sesler de kirlenir. Kokular bile hatta. Eski tadi kalmayabilir bugunun.

Harflerin sözcük oluşturmak için biraraya gelmesi imece usulü bir hüznün inaatidir çoğu zaman.

Bu kadar üzgün olmasam yazmazdım.

Yeryüzünün bu yarımadasında (belki tamada olsaydı hersey daha kolay olurdu), yani bu coğrafyası bile yarım ülkede topu topu yirmidokuz arkadaşım var. Bazılarıyla çok az görüsem de, mesela je ile çok samimi olduğumuz söylenemez, hep yanımdalar. Bütün sırlarımı biliyor ve benden izin alma nezaketini bile göstermeden açık ediyorlar herseyi. Kimseyi ağız tadiyla aldatamıyorum bu yüzden. Çizgisiz bir beyaz kâğıtla karsılaşmayagörsünler, herseyi anlatıyorlar. Hem de en burkucu tarafından. Siir diye bir sey tutturmuşlar, kimseye acimiyorlar.

Bir tek senden korkuyorlar su sıralar.

Bak şimdi de lafı sana getirdiler gördün mü?

Ne zaman seni görsem etrafta kimsecikler olmuyor. Harflerim zavallı seslerin gölgelerine saklanıyor. Oysa herkese seslerini gere gere bağırıyorlardı. Kendilerini arayıp da bulamadıkları bir cakayla biraraya getiren bir dimağ bulmuşlardı ve havalarından geçilmiyordu. Biz istersek biraraya gelir gülmekten öldürürüz hepinizi ya da göz pınarlarınızı kanatırız istersek, diyorlardı. Onlar benim dilimin kayganlığını asıp meshur olmuşlardı. Herkesi etkileyebileceklerini düşünüyorlardı.

Harflerim beni herseye alet ediyordu.

Ama senden korkuyorlar iste. En çok da suskunluktan. Zaman durdu sanıyorlar sen susunca. Aptallıyorlar. Şimdi ne yapacağız, diyorlar. Eyvah oluyorlar aniden. Ve panik halinde sesler çıkarmaya baslıyorlar. Onları unuttun, onları istemiyorsun sanıyorlar harflerim. Güleceksin belki ama kaslarından bile ürküyorlar.

Kaslarinin yayina takili ok oluyor çünkü gözlerin. Baktigi yerden ses getiren gözlerin... Gözlerinin önünde küçülüyor harflerim. Üzücü bir suskunlugun içinde durup "Hepinizi tanıyorum, sasirtici degilsiniz, bizde bu harflerden çok var" der gibi bakıyor gözlerin.

Gözlerin olmasa yazmazdim ve gözlerin yokken ben iyi bir yazardim.

Bozdun harflerimin fiyakasini.

Ve seninle karsilastigim, yani annenin seni dogurdugu, bizim birbirimizi dogurdugumuz o günden sonra ilk kez biraraya geliyorlar. Tembelleşmişler. Birbirlerini ilk kez görüyor, ilk defa yanyana geliyor gibiler. Ama şimdi tuhaf bir hevesle ve korkuya direnerek toplanıp bağirmaya başlamalarının bir anlamı olmalı. Sanırım sana alisiyorlar. Kivircik saçlı küçük bir kız çocuğunun adinin ilk harfinden aldılar isareti belki... Saka yaptigini biliyorlar artık. Seni seviyorlar.

Iste bu yüzden sürekli bana "Seni seviyorum" dedirtiyorlar. Tekrara düşme, sikici olma ya da anlamı asindırma kaygisini bir yana bıraktılar. Çünkü onlar çok iyi biliyor ki iyi filmlerde çok zor söylenir "Seni seviyorum" cümlesi. Esas adam, yani sapına kadar insan yürekli, karizmasında fırtınalar barındıran ama iste allah kahretsin ki sevgisini gösteremeyen adam filmin sonunda, ölürken söyler bazen. Hatta cümle "Seni hep sevdim"e dönüşür. Hep sevmistir, gizli gizli aqlamistir ama o cümleyi söyleyememistir iste...

Ama ben esas adamlari sevmem.

Esas adamlar siradan insanlar içindir.

Sirayi bozmasaydim yazamazdim.

Simdi harflerim sana, bütün cesaretlerini toplayıp kendilerine çekidüzen vererek ve "Begenmezse bozulmayalım arkadaşlar" cümlesinin ardına saklanıp sahip olduklari sesleri titrete titrete bir cümle hediye etmek istiyorlar:

Merhaba, seni seviyorum, seni sevmeseydim yazamazdim.

